

Pubertáčka

1

Snehovo biele steny v mojej izbe sa nebezpečne približovali k sebe, i keď bolo pravdou, že som si to namýšľala. Namýšľala som si veľmi veľa vecí. Ľudia mi vraveli, že som príliš kreatívna, že snívam cez deň a že lietam v oblakoch. Mysleli si, že si vymýšľam, no ja som presne vedela, čo je pravda a čo nie. Pozrela som von cez mierne špinavé okno, ktoré bolo orámované drevom, ktoré sa napoly rozpadalo. Žalúzie sa nedali ani vytiahnuť ani zatiahnuť, čo bolo niekedy fakt nanič, pretože obzvlášť v týchto teplých letných dňoch tu slnko svietilo presne do očí. Osvecovalo celú izbu, v ktorej sa potom nedalo byť, pretože to teplo bolo neznesiteľné. Bola som tak šťastná, že odchádzam. Prišla som sem presne pred troma mesiacmi a to preto, lebo som urobila hlúposť. Vtedy mi to ako hlúposť neprišlo. Myslela som si, že to bude oslobodenie. Nuž, myslela som si to do chvíle, až kým som svoje oči neotvorila a zistila, že nie som vo svojej izbe, ako som plánovala byť. Ležala som na tvrdej posteli, ku ktorej som bola akoby pripevnená, pozrela som na svoje ruky, ktoré boli obviazané obvazmi, cez ktoré aj tak kúsok krvi predsa len presvitalo. Hlavu som opäť položila na vankúš, ktorý bol prezlečený v nejakých detských obliečkach, na ktorých boli hrajúce sa medvedíky. Ihneď mi bolo jasné, kde som. Chcela som sa odtiaľto čo najrýchlejšie dostať, nech sa deje čokoľvek. Mala som mesiac po mojich šestnástich narodeninách, nechcela som byť zatvorená v budove, ktorá je horšia ako škola. Nuž, za omyly sa pyká a tak mi neostávalo nič iné. Pretrela som si oči presne vo chvíli, keď do mojej izby vošiel doktor s milým úsmevom na tvári. Neusmiala som sa, nemala som chuť.

„Dobré ráno.“ usmial sa ešte viac, no mne sa popravde chcelo zvracať. Vedela som, že to hrá. Bola to jeho práca, tváriť sa, že je všetko v poriadku a to isté hovoriť aj ľuďom, ktorí tu boli, i keď každý vedel, že to sú klamstvá. Dokonca som ani neodpovedala na jeho fakt dobre zahraný pozdrav, a tak sa ujal konverzácie sám so sebou.

„Susanne, však?“ ďalšia trápna otázka s mojím menom, ktoré som nenávidela. Ani na toto som neodpovedala a radšej sa pozrela do rohu miestnosti. V miestnosti panovalo ticho, ktoré som mala chuť prerušiť krikom, no povedala som si, že ostanem ticho. Postarší doktor sa nadýchol a potom vydýchol.

„Tvoji rodičia ti tu nechali pár kníh, máš ich na stole a ak by si potrebovala spoločnosť-“, prerušila som ho tichou vetou, „chcem byť sama.“, po ktorej len prikývol. „Chápem. Viem, ako sa cítiš, a že chceš, aby ťa každý nechal na pokoji, no potrebujeme sa s tebou porozprávať.“

V duchu som sa zasmiala. Nikto nevedel, ako som sa cítila, nevedela som to dokonca ani ja sama. Pohľad som presunula na neho a tak sme spolu nadviazali očný kontakt. Tento krát som sa nadýchla ja a pomaly prikývla.

„Tak fajn, prezleč sa a prídu po teba sestričky. Veci ti rodičia taktiež nechali v kufri.“

Doktor odišiel a vo mne sa búrilo hrozne veľa pocitov. Naozaj povedal, že moje veci sú v kufri? Snáď tým nemyslí, že tu ostanem dlhšie, ako týždeň. I keď som sa snažila postaviť sa, čo najviac potichu a pomaly, ako som vedela, postel' svojím vŕzganím to skazila. Prišla som ku kufru, ktorý stál pri silno hnedej drevenej skrini. Bol to takmer obyčajný kufor, ktorý mal na sebe britskú vlajku. Dostala som ho na svoje pätnáste narodeniny, kedy ma prijali na školu, kde som musela bývať na internáte a tak mi teda rodičia kúpili kufor, za ktorý som im bola nesmierne vd'ačná. Milujem Veľkú Britániu, určite by som sa tam chcela raz pozrieť. Kufor som položila na zem a otvorila ho. Do rúk som ako prvú zobrala kozmetickú taštičku, v ktorej som našla gumičku, a tak si svoje hnedé, po ramená dlhé vlasy zopla do drdolu. Vybrala som si čierne džiny a vínový pletený sveter. Vlasy som si prečesala, kufor zatvorila a nazula si topánky, ktoré som nosila snáď vždy a všade- čierne Vans topánky. Zaviazala si šnúrky a v mojej izbe sa ozvalo klopanie.

„Ďalej!“ povedala som a do mojej izby vstúpili dve sestričky.

Jedna z nich mohla mať niečo okolo tridsiatky a tá druhá okolo päťdesiatky. Milo sa usmiali a ja som sa postavila a potichu k nim prišla. Ako sme tak prechádzali chodbou, všimla som si, aký ľudia tu sú. Z niektorých izieb sa ozýval krik, z iných plač, ľudia naokolo sa často krát chodili do kruhu a niečo si mumlali popod nos, nestihla som sa pozerat' na všetko.

„Uhm... Kam ideme teraz?“ spýtala som sa a pozrela na staršiu sestričku.

„Ideš na jedno vyšetrenie.“ Opäť sa milo usmiala a tak som ostala len ticho a šla s nimi k výťahu.

Stlačili jednotku a o chvíľu sme boli na prvom poschodí, kde bolo množstvo ľudí, najmä teda ľudí v mojom veku. Rukávy som si stiahla až po úplný koniec mojich rúk, aj keď som vedela, že mi to nepomôže, pretože nie každý chodí na vyšetrenie so sestričkami. Zastali sme až pred dverami, na ktorých bolo napísané „Psychiater pre dorast a mládež“. Nadýchla som sa a pozrela na ľudí, sediacich na plastových sedadlách. Pohľadom som zakotvila na jednom chlapcovi. Mala som pocit, akoby som ho už niekde videla, no nevedela som si spomenúť, kde, ani kedy. Taktiež na mňa pozrel a pousmial sa, chcela som sa taktiež pousmiať, no sestričky ma poslali dovnútra a tak som šla. Sadla som si do kresla pred ženu, ktorá mohla mať niečo okolo štyridsiatky. Chvíľu sa prehrabovala v papieroch, no napokon prehovorila. „Takže, Susanne,“ nadýchla sa a zložila si okuliare, ktoré položila na drevený, lesklý stôl, plný papierov.

„Mohli by ste, prosím volať ma Sue? Nemám rada meno Susanne.“ Povedala som nesmelou.

„Ale, samozrejme. Ak ti potom bude lepšie tak fajn. Takže, Sue,“ usmiala sa, „mám na teba pár otázok, budeš schopná mi na ne odpovedať?“ Chcela som odpovedať, že neviem, pretože som to naozaj nevedela. No nechcela som byť nezdvorilá, a tak som len sucho prikývla.

„Kedy si sa začala poškodzovať?“ spýtala sa a ja som začala rozmýšľať, kedy presne.

„Asi pred dvoma rokmi.“

„Povedala si to niekomu?“

„Nie.“

„Ako dlho si vedela, že máš depresiu?“

„Rok a pol.“

„Nebol to dostatočne dlhý čas na to, povedať to niekomu?“

„Neverili by mi.“

„Prečo by ti nemali veriť? Depresia je ťažká choroba, Sue. Určite by to pochopili.“

Zasmiala som sa, „nie, nepochopili. Častokrát som sa im to snažila naznačiť, no im to stále nestačilo. Neverili mi, povedali mi, že som príliš domýšľavá a že snívam. Že nemám dôvod na to, mať depresiú. Nepochopili to a možno ani nikdy nepochopia.“

„Prečo si sa snažila zabiť sa?“

„Prečo si myslíte, že ľudia páchajú samovraždu?“ odpovedala som na otázku otázkou. Bola predsa psychiatrička, mala by to vedieť a nie sa ma na to pýtať. Spáchala som samovraždu, pretože som naozaj milovala svoj život. Po množstve otázok ma pustila naspäť do izby, kde som po celý pobyt v tejto budove presedela. Bola som taká šťastná, že odchádzam, aj keď s pocitom, že sa tu budem musieť vracieť, každý mesiac.

2

Sedela som na posteli, pozerajúc si na jazvy, ktoré mi ostali. Bolo ich fakt nespočetné množstvo a tak som si len šedú mikinu stiahla cez ne, pretože mi každá jedna jazva pripomínala deň, kedy som sa cítila nepotrebná, zbytočná, nechcená. Myslela som, že v tejto izbe zostanem, dokým prídu moji rodičia. A verte alebo nie, nechcela som tu zostať. Veď predsa, kto by aj chcel zostať medzi ľuďmi, ktorí chodia dookola, ktorí si búchajú hlavu o stenu a neprehľadnú fakt, že máte len šesťnásť rokov a chcete si užívať život. Nuž, moc som si to užívať nechcela, keď som sa skoro zabila. Možno to bolo tou budovou, možno mojou izbou, ktorú som začala nenávidieť každú ďalšiu minútu, strávenú v nej, a možno to bola opäť len a len moja predstavivosť. Čas strávený sem mi pripadal ako večnosť. Naozaj, minúta mi prišla ako hodina a hodina ako týždeň a takto to šlo celé tri mesiace, čo som tu bola. Verte tomu, bolo to ako v škole, i keď boli prázdniny. Teda, už koniec prázdnin. Väčšina z vás si možno ani nevie predstaviť, aké to je, byť skoro celé prázdniny zatvorený v jednej napoly schátranej budove. Ja to viem. Teraz už áno. Cítim sa previnilo? Áno. Chcela by som prežiť prázdniny inak, ako trčať medzi ľuďmi, z ktorých väčšina nie je schopná rozprávať? Určite. Pravdou bolo, že celé prázdniny som presedela doma, nemala som moc kamarátov. Áno, áno, ja viem, aké klišé. No naozaj, môj život bol jedna veľká samotárska rutina, i keď som vskutku dosť komunikatívny človek, len niekedy to nedávam najavo, pretože za ten čas, čo som tu som sa naučila potláčať svoje pocity, nedávať ich najavo a hrať sa na silnú, i keď som sama veľmi dobre vedela, že silná nie som a možno ani nikdy nebudem. Posledný krát som pozrela von oknom a opäť zahliadla to, čo vždy, po celé tri mesiace. Veľkú zelenú záhradu, vysadenú rôznymi druhmi listnatých i ihličnatých stromov, medzi ktorými veselo pobehovali malé deti, ktoré sa tu taktiež liečili. Pousmiala som sa a zrak odvrátila. Poznala som túto izbu naspamäť.

Biela podlaha, biele, nebezpečne približujúce sa steny, ktorých pohyb bol len výplod mojej fantázie, na ktorých visel obraz, ktorý mnoho ľudí nepochopilo. Bol to obraz, ktorý v každom prebúdza niečo iné. Čo prebúdza vo mne? Pokoj, i keď obraz bol viac morbidny ako pokojný. Aj keď bol obraz malý, mal veľkú osobnosť a mnoho pocitov, ukrytých na plátne, v rôznych zmiešaných farbách. Hlasno som vydýchla a postavila sa s vŕzganím postele. Klasická stará kovová posteľ, ktorá vŕzgala, keď ste sa čo i len nadýchli. Na nej bol tvrdý matrac, a na ňom už nebol vankúš ani perina s hrajúcimi sa medvedíkmi. Už boli oblečené v bielych obliečkach, ktoré na sebe mali pár malých, mastných škvŕn, ktorých pôvod nevedia ani tie obliečky. Bola som si istá, že bielu nechcem vidieť najmenej tri mesiace, čo sa vrátim domov. Vedľa postele bol drevený stôl, ktorý podľa mňa prežil aj druhú svetovú vojnu. Bolo na ňom vyryté množstvo vecí, od dátumov, po citáty z kníh. Vyzeralo to tak, že každý pacient, ležiaci na tejto izbe vyrýl do tohto stola svoje iniciatívy, dátum príchodu a dátum odchodu, rok a taktiež, koľko mal rokov. Z kozmetickej taštičky som vybrala čiernu tenkú sponku a začala pomaly vyrývať do dreva, do horného rohu. SQ, 26.5.2017-6.8.2017, 16. Sponku som dala do šuplíka, ktorý sa dal otvoriť len tak-tak. Na stole okrem povyrývaných vecí tu bola aj sklenená váza s čerstvými kvetmi, tento krát to boli slnečnice, ktoré tento pobyt len spríjemňovali. Aspoň o percento. Ďalej tu bola aj stolička, taktiež z dreva. Tak, ako stôl, bola už stará a ošúchaná, sem-tam sa tu našli aj nejaké vyryté veci, ktoré ste však nemohli rozlúštiť, pretože boli takmer neviditeľné. Skriňa, ktorú som už spomínala, a ktorá bola ako z nejakého fakt zlého hororu, bola rozdelená na dve časti. Jedna bola s poličkami a tá druhá bola takmer prázdna, až na týč, ktorá mala slúžiť na držanie vešiakov. Koniec. Nič viac, nič menej. Toto bola moja izba, celé tri mesiace. Pravdu povediac, čas, strávený sem som presedela tuto v izbe, na sedeniach, u psychologičky, odpovedaním na otázky alebo čítaním kníh, ktoré teraz viem už naspamäť. Nemala som veľa kníh, pretože som veľa nečítala. Bola som typické dievča, žijúce v dvadsiatom prvom storočí, i keď pár sa ich v mojej izbe predsa len našlo. Presne sa jednalo o knihy Charlieho malé tajomstvá, Holding Up The Universe, Kam zmizla Aljaška, Milk and Honey a Dám ti aj slnko. Charlieho malé tajomstvá som milovala čítať, či už v angličtine, alebo v slovenčine. V oboch týchto jazykoch som to prečítala už asi 3 krát a mohla by som znova začať. Úprimne, najprv som videla film The Perks of being a Wallflower a až potom som dostala na Vianoce knihu. Pozrela som na dvere, ktoré sa otvorili a v nich stál doktor, sestrička Marta, s ktorou som sa tu asi rozprávala najviac, pretože mi ako jediná neprišla falošná. Marta mala päťdesiat rokov, dve deti, ktoré študovali, jedno z nich študovalo históriu a to druhé farmaceutiku. Dokonca mi ich aj raz ukázala, mala chlapca a dievča- Erica a Paulu. S doktorom a Martou tam stáli aj moji rodičia.

Pousmiala som sa. „Dobrý deň, ahojte.“ Pozdravila som sa a zobrala kufor do rúk. „Si pripravená?“ spýtal sa ma otec, keď mi bral kufor z rúk. Sebavedomo som prikývla. „Viac, ako nikdy, tati.“ Oslovovala som ho otec, aj keď mojím otcom nebol. Môj biologický otec nás opustil, keď som mala šesť. Nechal po sebe tri zlomené srdcia, ktoré každý večer čakali, že sa vráti, no márne. Po piatich rokoch od rozvodu si mama našla priateľa, s ktorým sú teraz spolu už štyri roky a ja som svoju mamu ešte šťastnejšiu nevidela. Mamin priateľ bol veľmi šťastný, keď sme ho nazývali otcom, keďže sám deti mať nemôže a tak sa bál, že nikdy nebude mať tú možnosť, zistiť, aké to je, ak vás niekto nazýva otcom a berie vás tak. Usmial a pozrel na mamu, ktorá sa taktiež usmiala. Modlila som sa, aby taká usmievavá ostala aj celú cestu domov, pretože moja mama bola hrozne výbušný typ človeka. Možno to bolo tým, že som bola niekedy fakt drzá, ale, kto v puberte nie je, áno, znova výhovorka, ktorá je hodná ceny roka. Objala ma a vtisla mi malú pusku do vlasov. „Chýbala si mi.“ Šepla a ja som mohla vidieť, ako sa jej oči zaplavili slzami, tak isto aj otcovi. Zasmiala som sa. „Mami, tati, snád nechcete plakať.“ Objala som ich a po chvíli sa odtiahla, kedy som sa potrebovala nadýchnuť. „Ehm, Susanne?“ pridal sa doktor, pozrela som na neho. „Doktorka sa ešte s tebou potrebuje pohovárať a dať ti recept na lieky, zvládneš to?“ usmial sa. Prikývla som, i keď som mala chuť mu povedať nie za to, ako ma nazval. Na moje meno som citlivá. Neznášam oslovenie Susanne. Príde mi to príliš dlhé a nepekné, neefektívne. „Fajn, tak, choď s Martou, ja zatiaľ všetko poviem tvojím rodičom. Znova som prikývla a prišla k Marte, s ktorou sme vykročili nám už známou cestou k výťahu a k doktorke. Chodila som k nej každý týždeň, a každý týždeň to bolo o tom istom. Tie isté otázky, tie isté odpovede. V čakárni som opäť zahliadla toho istého chlapca, ktorý sa na mňa stále usmial, keď sme sa videli. Stále, keď som vyšla od doktorky, on šiel dnu. Vždy sme sa pozdravili a usmiali na seba, čo aspoň mne zlepšilo náladu. Bol asi o hlavu a pol vyšší ako ja, keďže ja som bola trpaslík. Bol oproti mne ako obor, pri ktorom som sa ničoho nebála. Ba mi ešte dodával odvahu, postaviť sa svojmu strachu, hoci som si to taktiež namýšľala. Nepoznala som jeho meno, no vedela som, že má niečo okolo osemnástky. Husté hnedé vlasy mu občas padali do očí, a ja som mala takú veľkú chuť mu ich dať preč. Mal nádherné hnedé oči, ktoré vyžarovali dobrosrdečnosťou a láskou. Bolo mi ľúto, že sem chodil. Raz som zahliadla jeho rany na rukách. Nebolo ich málo a boli fakt nepekné, preto nosil náramky a oboch rukách. Bolo mi ho ľúto, tak hrozne som mu túžila pomôcť, spoznať ho, povedať mu, že bude všetko v poriadku, aj keby mi neveril. Snažila by som sa urobiť všetko preto, aby som ho videla šťastného, usmievavého a spokojného. Bez náramkov, bez silných antidepresív, ktoré som musela brať aj ja. Bez všetkého toho svinstva,

čo sa vo svete deje a nikdy neprestane. Postavila som sa pred dvere a Marta zaklopala, potom ihneď dvere otvorila. Vošla som a sadla si tam, ako obvykle.

„Sue! Ako rada ťa znova vidím! Ako sa máš?“ usmiala sa a ja som si upravila rukáv mikiny.

„Fajn, ďakujem.“ odpovedala som. Už som chcela vypadnúť.

„Takže, pred týždňom sme urobili testy, ako isto vieš, a tvoj stav sa zlepšil o štyridsať percent.“

Nevedela som, ako reagovať, tak som len prikývla a čakala, čo povie ďalej. „Predpíšem ti lieky, ktoré budeš brať každé ráno, dobre? Nikdy to neprežeň. Veľa šťastia. Tu sa mi prosím podpíš a potom môžeš ísť za rodičmi,“ podala mi tri papiere, a ukazovák naznačila, kde sa mám podpísať. Urobila som tak, zobrala som si recept na lieky, postavila sa, poďakovala a konečne odišla.

3

Plán znie nasledovne:

- 1.v pokoji a bez hádok prežiť cestu domov,
- 2.prísť domov,
- 3.vyhodiť všetky biele veci, ktoré v izbe uvidím,
- 4.konečne sa okúpať vo vlastnej vani so Skins,
- 5.pustiť si album Edena,
- 6.vybalit' sa a veci hodiť do práčky,
- 7.pokúsiť sa znova neskončiť na psychiatrii,
- 8.nájsť záhadného chlapca z čakárne,
- 9.napísať vlastnú knihu, ktorá sa stane bestsellerom,
- 10.ZAČAŤ SI UŽÍVAŤ ŽIVOT!

Fajn, desať hlavných bodov by sme zatiaľ mali, teraz ich len zrealizovať. Otvorila som veľké sklenené dvere, ktoré mohli vážiť najmenej sto kíl a vyšla na parkovisko, kde som musela nájsť auto mojich rodičov. Zhlboka som sa konečne nadýchla a usmiala sa. Pozrela som na oblohu, zmrákalo sa. Pre dievča, ako som ja to bolo výborné, pretože milujem búrky a dážď a to je presne jeden z dôvodov, prečo sa chcem ísť pozrieť do Anglicka. Už od mala ma tam niečo tiahlo, no nemyslím si, že budem mať niekedy možnosť sa tam ísť pozrieť, i keď tam máme rodinu. Síce vzdialenú, ale aj tak. Vykročila som naprieč parkovisku, odhodlaná nájsť auto svojich rodičov. Na to, že bola nedeľa tu bolo naozaj veľa áut. Napokon som auto našla, otvorila zadné dvere a sadla si. Zapla som si bezpečnostný pas a pozrela na mamu, ktorá sa nadýchla. Otec naštartoval a v celom aute sa ozvali zvuky začínajúcej sa pesničky od She Wants Revenge-She will always be a broken girl, pretože s otcom sme túto skupinu obaja milovali. Mali toho naozaj veľa spoločného, každý si myslel, že som naozaj jeho dcéra. Máme podobné oči, povahy a vkus, či už na hudbu, umenie alebo obliekanie sa. Samozrejme, mame to nevadilo, tá bola naopak len a len rada, že si tak rozumieme. Modlila som sa, aby táto pesnička nebola ničím rušená, čo sa mi nepodarilo, pretože moja mama sa rozhodla prelomiť tú úžasnú pesničku hlasným povzdychnutým si. „Prečo si nám to nepovedala, Sue? Prečo si nám nepovedala, čo ťa trápi? Pomohli by sme ti a ty by si nemusela urobiť to, čo si urobila.“ Pokrútila som hlavou a zasmiala sa. „Mami, už to nerieš, dobre? Ved’ vieš, aké to bolo, keď som ti povedala, čo ma trápi. Povedala si mi, že som hlúpa a že nemám dôvod na to mať depresiu, povedala si, že myslím na nepodstatné veci, myslela si si, že ak mi povieš, nemaj depresiu, že to pomôže? To je ako keď prikážeš zlomenej nohe, aby nebola zlomená, tiež sa v tej sekunde nezahojí. Tak isto to je s depresiou, mami. Ale, doktorka povedala, že výsledky posledných testov sa zlepšili o štyridsať percent, takže, už nie som na nule!“ usmiala som sa, no mame moc do smiechu nebolo a tak som sa ju pokúsila ešte raz utešiť, „mami, sľubujem, že to už viac neurobím. Som v poriadku, naozaj, teda.. Snažím sa byť.“ Poslednú vetu som slabo šepala a pozrela sa von oknom, kde sa za mnou mihala krajina. Ani neviem kedy, ani ako, ale zaspala som. Zobudila som sa až keď otec zaparkoval auto. Odopla som si pas a nedočkavo vystúpila, pripravená rozutekať sa do svojej izby, ale čo bolo hlavné, byť doma. Konečne, po tých dlhých troch mesiacoch. Otec mi zobral kufor a mama šla otvoriť dvere, nemohla som sa dočkať. Rýchlo som vstúpila do predsiene, rýchlosťou blesku si vyzula topánky a otočila sa na mamu. „Štipni ma.“ Povedala som šťastne. Nemohla som uveriť tomu, že som už konečne doma. Mala som chuť skákať dva metre vysoko, taká som bola šťastná, no pravé šťastie nastalo až vtedy, keď som prišla do svojej izby. Bola premalovaná na šedo, nad posteľou visela Britská vlajka, ktorá mala okolo seba malé svetielka. Strop bol vymalovaný

na čierne so stovkami veľkých a malých hviezd, ktoré v tme žiarili. Na stene vedľa písacieho stola boli ponalepované na stene albumy mojich obľúbených umelcov a ich platňami. Zakryla som si ústa rukou a nechcela si priznať fakt, že toto je moja izba. Bola úžasná. Iná, dokonalá. Taká, ako som si ju predstavila. „Mami.. Ako si vedela, že..“ otočila som sa na mamu, ktorá stála vo dverách, no prerušila ma. „To nie ja. Ale otec.“ Dojato sa usmiala a ja som sa rozbehla za otcom. „Tati! Ďakujem, ďakujem, ďakujem, ďakujem, ďakujem, ďakujem, ďakujem!“ opakovala som stále a nevadilo mi, že som plakala. Konečne som bola po dlhej dobe šťastná. Otec ma stisol, a dal mi pusu do vlasov. „Za nič neďakuj, princezná. S mamkou sme chceli, aby ti stará izba nepripomínala to, keď si bola smutná, tak sme ju jednoducho prerobili.“ Usmial sa, vtisla som mu pusu na líce. „Si ten najlepší.“ Šepla som a pustila ho, vrátila sa za mamou, ktorú som taktiež objala. „Ďakujem, mami.“ Usmiala som sa na ňu a zotrela si slzy, ktoré sa mi kotúľali po tvári. „Vlastne je tu ešte jedna vec.“ Povedala, keď som prišla k stolu, na ktorom bol položený môj mobil a notebook. Bleskovo som sa otočila. „Aká?“ prišla som k nej a usmiala sa. Podala mi nejakú obálku, nechápala som, čo je to. „Mami, čo to je?“ spýtala som sa a obálku si prezerala. Obyčajná, biela, ničím nezaujímavá obálka. To som však nevedela ešte o jej obsahu. „Vieš, s otcom nás mrzí, čo sa ti stalo. Veľmi nás to mrzí a tak by sme ťa chceli poprosiť, či by si nám odpustila..“ otvorila som obálku a pozrela si jej obsah. Jednalo sa o letenky. Kde? Do Londýna. „Preboha.“ Šepla som a naplno sa rozplakala. „T-to je snáď sen, však?“ plakala som a objala mamu aj otca. Nemohla som uveriť tomu, že práve ja sa dostanem do Londýna, bolo to skrátka neuveriteľné. Úžasné. „Ďakujem. Hrozne moc ďakujem, mami a tati. Ste tí najlepší rodičia.“ Šepla som a silno ich objala. Naozaj som bola rada, že som nezomrela. Práve teraz sa začal môj nový štart a nový život, ktorý som nechcela nikdy zahodiť. Po chvíli, čo som bola v mojej izbe, počúvala pesničky ma mama vyrušila s otázkou, čo chcem na večeru. Pravdu povediac, nebola som hladná, no nechcela som mamu sklamať, pretože jej jedlo mi naozaj chýbalo a tak som povedala, že chcem buď čínu, alebo domácu pizzu, bolo mi jedno, čo si vyberie. Avšak, problém bol ten, že som musela ísť s ňou do obchodu. Obula som sa, a šla za ňou do auta, kde som si sadla na miesto spolujazdca, pripútala sa a už sme šli do obchodu, ktoré bolo v našom meste. Vystúpila som, a čakala na mamu, ktorá šla po nákupný vozík. Prišli sme tam a začali nakupovať potrebné veci na pizzu. Obloha svoju farbu namiesto oranžovej zmenila na čiernu a my sme boli na ceste domov. V obchode sme stretli veľa ľudí s ľútostnými pohľadmi a otázkami, týkajúce sa môjho stavu, ako som na tom a kedy ma pustili, aké to tam bolo a podobne. Bola som si istá, že dokiaľ prídu domov, tak si urobia vlastnú pravdu a vlastný obraz, ktorý vlastne bude klamstvo. No nenechávala som si svoju dobrú náladu pokaziť

Ľuďmi, ktorí ma nepoznali a ktorý taktiež nepoznali mňa až tak dobre natoľko, aby o mne mohli vravieť, či som v poriadku, a či nie som. Pravdepodobne povedia, že ma pustili, no pokúsím sa to urobiť ešte raz, aké milé klamstvo. Prišli sme domov, šla som do kúpeľne, kde som pustila teplú vodu do vane, do ktorej som neskôr pridala aj tekuté mydlo, aby vaňu naplnilo bublinkami. Za ten čas som si v skrini vybrala uterák a osušku, zobrala notebook, na ktorom som si zapla Skins, položila ho na stolík pred vaňu, aby som na neho videla, vyzliekla sa, zopla vlasy do drdolu a vstúpila do vane, v ktorej sa to všetko odohrávalo. Ruky som napokon ponorila do vody a slabo sykla, pretože rany, ktoré boli síce zašité, no stále boleli. Nechala som svoje telo vo vode, počúvala Skins, svoj pohľad som mala pripevnený na strop. Presne ten istý strop, ktorý som videla pred tým, než som odpadla. Plakala som, veľmi som plakala a cítila som sa tak nepotrebná, nechcená a odporná. Oči sa mi zaplnili slzami, ale povedala som si, že nebudem plakať, pretože som sa naplakala už dosť. Posadila som a oprela sa o vaňu, zapozerala som sa do obrazovky môjho notebooku, aj keď som vedela, kto, čo, kedy povie a čo bude nasledovať. Doumývala som sa, zabalila sa do osušky, vlasy si dala do uteráku a prezliekla sa do pyžama, ktoré sa skladalo z dlhého trička, ktoré vyzeralo ako nočná košeľa. Bolo to tričko, ktoré som dostala na meniny. Asi o päť čísel väčšie, čierne, s jednorožcami. Čo viac si priať? Notebook som dala naspäť do izby, zaklapla ho a zišla po schodoch, kde mama už servírovala pizzu. Päť vecí zo zoznamu som už mala splnených, teraz ostávalo vrhnúť sa na tých posledných päť, ktoré budú oveľa náročnejšie, ako si myslím.

4

Pondelok, sedem hodín ráno a ja ležím v mojej posteli. Doma. Možno sa pýtate, prečo vstávam tak skoro, keď som už konečne doma a môžem spať, dokedy sa mi chce. V nemocnici som zvykla stávať takto skoro, pretože sedem hodín ráno bola hodina, kedy po nás sestričky prišli do izby so slovami, že sa máme prezliecť, umyť, učesať a ísť na raňajky, ktoré aj tak skoro nikto nejedol, pretože skôr by ste zjedli kameň, ako chlieb, ktorý sa tam podával. A nie, nerobím si srandu, bola to realita. Otočila som sa na druhý bok, a zatvorila oči, snažiac sa zaspáť, i keď sa mi to nedarilo. Mama a otec sa pripravovali do práce, preto chodili po chodbe, otec kričal, kde má svoju košeľu, mama odkričala, že má ďalších tristo košiel a takto to šlo celú hodinu. No ešte pred tým, ako odišli, mi mama opatrne otvorila dvere z izby a cez malú šparku nazrela dnu, či spím, alebo som už hore. „Som hore, mami.“ Šepla som a zívla som si. Pootvorila dvere a vošla do mojej izby, sadla mi na posteľ a pohľadila ma po vlasoch. „Ako si spala?“ usmiala sa. Pousmiala som sa naspäť. „Nechce sa mi veriť, že som konečne doma. Je to úžasné. Výborne a ty?“ Nestihla dopovedať, do izby

vošiel otec. „Dobré ráno, princezná!“ „Dobré, tati.“ Usmiala som sa na neho vo chvíli, keď mi sadol aj on na posteľ a vtisol mi malú pusku na čelo. Zatvorila som oči a viac sa prikryla. „Tak mi ťa už necháme. Ešte si pospi.“ Mama mi dala pusku na čelo, s otcom sa postavili a odišli do práce. Ja ani neviem ako, no zaspala som. Zobudila som sa až na zvonenie môjho mobilu, pri mojej hlave. Nesúhlasne som zamrňala a hlavu strčila pod vankúš, dúfajúc, že zvonenie prestane. Omyl. Zvonenie neprestalo, ba začalo byť ešte hlasnejšie. Rukou som teda nahmatala mobil a hlavu vystrčila z pod vankúša. Rozlepila som oči a pozrela na displej, kto mi volá. Bola to mama. Pretrela som si oči a zodvihla. „Hmmmmm?“ zamumlala som. „Sue? Ešte spíš? Ja som len chcela, že v kuchyni máš na stole pripravené raňajky a obed máš v chladničke.“ „Uhhh.“ Zívla som si a hlavu si položila rovno na vankúš. „Dobre, tak len to. Ahoj. Mám ťa rada.“ Povedala a zložila. Mobil som dala pod vankúš, no ešte pred tým som sa pozrela, koľko je hodín. Pol desiatej ráno. Inokedy som spala aj do pol jedenástej. Vyhrabala som sa z postele, a prešla k zrkadlu, ktoré bolo na mojej skrini. Skoro som sa zľakla samej seba. Vlasy som mala na každú svetovú, aj nesvetovú stranu, pyžamo poskrútcane, nohy chudé ako dve paličky a tvár, ktorá nebola ešte prebudená. Dlaňami som si začala mierne búchať po lícach, aby som sa prebrala. Pomohlo to len na päťdesiat percent, zvyšok mňa spalo a za každú cenu sa nemienilo zobudiť. Napravila som si pyžamo, vlasy som si rozpustila a zase zopla a po drevenom schodisku prešla do kuchyne, kde som na stole videla na tanieri kúsok pizze, čaj a odkaz, na ktorom stálo: „Dobré ráno, princezná!“ Pousmiala som sa, a sadla si na bielu barovú stoličku a najedla sa. Tanier som uložila do umývačky riadu a šla do izby. Zapla som notebook, pustila si pesničky a prešla ku skrini, ktorú som otvorila a chvíľu rozmýšľala, aké oblečenie si zoberiem. Vlastne mi to bolo viac menej jedno, pretože som plánovala byť celý deň doma, tak som na seba natiahla čierne legíny a čierne tričko s logom skupiny Sleeping with sirens. To tričko mi kúpil otec, keď sme boli spoločne na ich koncerte, bolo to úžasné. Mala som vtedy pred pätnástimi narodeninami a tak ma rodičia prekvapili lístkom na ich koncert, čo som vôbec nečakala. Pyžamo som hodila na posteľ a šla do kúpeľne, kde som vykonala hygienu a potom sa opäť vrátila do izby, kde som si s notebookom s rukách sadala na posteľ, rozhodnutá začať písať knihu. Hodnú chvíľu som rozmýšľala, ako knihu nazvem a o čom kniha bude. Som divný typ človeka, pretože nepatrím medzi knihomolov, ako moja mama a staršia sestra. Sem-tam niečo prečítam, no nie je toho veľa, i keď v nemocnici som mala veľa kníh, ktoré som za ten čas prečítala. A čo iné som mala robiť? Pozerať do blba, do prázdnych snehovo bielych stien, ktoré v sebe mali toľko bolesti, smútku, plaču a kriku po ľuďoch, ktorí v tej izbe ostali? Verte mi, alebo nie, tie steny boli iné, ako ostatné. Chladné a zároveň tak teplé. Áno, sporné, ja viem. No naozaj, cítili ste

sa v tej izbe akoby ste boli u psychológa, alebo u kamaráta, kľudne ako aj na kolenách starého otca, ako malé deti, ktoré plačú, že im spadla bábika do mláky a zašpinila si krásne ružové šaty od blata a starý otec vás s radosťou a ľútosťou v hlase upokojuje, že bábiku pôjdete spolu umyť, aby už nebola viac špinavá a aby ani ona neplakala, že má zašpinené šaty. Tešili ste sa, pretože ste vedeli, že bábika bude v poriadku a taktiež ste boli radi, že máte takého dobrého starého otca, s ktorým by ste boli urobili čokoľvek. Žiaľ, ja si na svojho starého otca veľmi nepamätám. Na oboch. Ten z otcovej strany zomrel, keď som bola malá, no a ten z matkinej strany zomrel, keď som mala desať. Dodnes si pamätám na ten deň. Dedo už v minulosti prežil tri infarkty za sebou, ochrnul a tak dlhých sedem rokov ležal na posteli, kde sa o neho celý čas starala babka. Obdivujem ju za to, naozaj. Moja babka, tak isto aj mama sú veľmi silné ženy a veľa ľudí o tom ani nevie. No naozaj, prekonal toho v živote veľa, nevzdali sa i keď to bolo akokoľvek ťažké, šli ďalej. Moja babka je veľmi silná žena, s naozaj veľmi silným charakterom. Už ako malej jej znečitlivela ruka, a tak sa musela naučiť robiť všetko s tou jednou a verte mi, že toho dokázala naozaj veľa. Prialo by som si, aby som bola i ja tak silná, ako moja babka a mama. Aspoň kúsok. Moja mama zase vydržala rozvod, ktorý sme so sestrou vraj brali dosť ťažko. Každý deň ráno sme sa jej pýtali, či príde domov. Báli sme sa, tak hrozne sme sa báli, že nás opustí, tak, ako to urobil otec, no ona to neurobila. Bola s nami, keď sme to potrebovali najviac, bola tu, keď sme plakali, že sme si odreli kolená, keď sme mali odretú bradu, vybitý mliečny zub, keď sme v horúčkach ležali na jej hrudi a ona celú noc nespala len preto, aby sme sa mali o čosi lepšie. Každých päť minút nám dávala zimné obklady, rozprávala nám rozprávky na dobrú noc, šla sa pozrieť do skrine, či tam niekto je. Pochválila nás, keď sme pomaľovali čerstvo natretú stenu. Nuž, to sa o mojom otcovi nedá povedať. Preto ho ani ako otca neberiem. Ako pravého otca beriem priateľa mojej mami. Je to úžasný, milujúci a chápvaví chlap, ktorý prežil s nami toho taktiež veľa. Prežil moje prvé platonické lásky v jedenástich a dvanástich rokoch, kedy som plakala, že sa nebudem môcť vydať za obľúbeného speváka. Bola som naivná, hlúpe dieťa tým istým dieťaťom som aj ostala. Dieťa, ktoré naletí každému na všetko a potom sa ľahko sklame. Dieťa, ktoré sa bojí strát. Strát milovaných ľudí, no tak isto aj ľudí, ktorých spozná a začne sa s nimi rozprávať. Už v tom momente sa bojí, že tých ľudí stratí, pretože sa na neho vykašlú, lebo nebude dosť dobré pre nich, bude príliš nudné, možno nezaujímavé, nevýrazné. Som dieťa, no nechcem si to priznať, pretože som vyrástla až príliš rýchlo. No vyrásť som musela, musela som pochopiť niektoré veci, ktoré by ostatné deti nepochopili, musela som byť vždy inou, nemohli sme si dovoliť takú a takú Barbie, ako mali iné dievčatá z mojej triedy. Nemohla som mať Barbie, ktorá mala robotický chvost morskej panny, i keď somorské panny milovala najviac, ako sa

dalo. Niekedy som si priala byť morskou pannou. Proste odplávať ďaleko, od všetkých problémov, od všetkých ľudí, proste byť v oceáne, niekde, sa slnečný svit dostane veľkou náhodou, aj keď na náhody neverím. Buď je to osud, alebo sa to tak malo stať, nič nie je náhoda. Nikdy to tak nebolo a ani nebude, nie v mojom živote. Môj život je zvrátený sám o sebe, nepomohlo by mu ani tristo tisíc náhod. Proste to tak je, je to fakt, ktorý len ťažko sama dokážem ovplyvniť.

5

Zvuk zvončeka sa rozliehal po dome a ja som sa nedobrovoľne vyhrabala z postele, kde som s notebookom a seriálmi ležala už pol dňa. Cez seba som prehodila čierno-červenú flanelovú košeľu a pomalým, šuchtavým krokom sa vybrala otvoriť vchodové dvere. Otvorila som ich a spozorovala osobu, ktorá bola mne veľmi podobná. Bola to moja sestra, Miriam, no ja som ju volala Abby. „Abbs!“ usmiala som sa a objala ju. „Ahoj.“ Stisla ma, „ako sa má moja mladšia sestra? Chýbala si mi!“ zasypala ma horou otázok hneď medzi dverami, to bola čistá Abbs. I keď mala dvadsaťdva a snúbencia, správala sa ako dieťa, ktoré má dvanásť. Dokonca vyzerala mladšie, ako ja. Neviem, či to je dobré, alebo zlé, no pravdou je, že ľudia by skôr uverili mne, že mám osemnásť, ako jej. „Mám sa dobre, a ty? Tiež si mi chýbala!“ odpovedala som jej a zatvorila dvere. „Dúfam, že sa nehneváš, že idem až tak neskoro, vieš, mala som toho veľa v práci.“ Prikývla som na znak toho, že chápem. Abby pracovala ako grafička a občas si privyrábala tým, že kreslila obrazy na objednávku. Má obrovský talent, kiež by som nejaký talent mala aj ja. Sadli sme si do obývačky na obrovskú čiernu koženú sedačku, ktorá zaberala polovicu miestnosti. Chvíľu sme len tak ticho sedeli, až dokým do rúk neobrala veľkú čiernu tašku, ktorú mi podala. „Čo to je?“ spýtala som sa jej a opatrne do nej nakukla, i keď cez pokrčený ružovkastý papier nebolo nič vidno. „Otvor to.“ uculila a kusla si do spodnej pery. „Celkom sa bojím.“ Priznala som a zasmiala sa. Otvorila som tašku, papier dala na bok a vykukol na mňa obrovský plyšový jednorožec, z rozprávky Ja zloduch. Po takom jednorožcovi som túžila už dosť dlho a teraz som jedného držala v rukách. „To snád' nie.“ Šepla som so slzami v očiach a pozrela na Abby, ktorá už plakala. „Mrzí ma, čo si urobila. Dlhú som si vyčítala to, že som ti nebola na blízku a že som ťa stále odbýjala preč, keď si to najviac potrebovala. Prepáč mi.“ Šepla, objala som ju. „Ďakujem. Veľmi pekne ďakujem, Abbs.“ usmiala som sa na ňu. Možno to bude vyzerat' len tak, akoby som sa pokúsila zabiť zámerne, no nie je to tak. Pokúsila som sa spáchať samovraždu, pretože som nevidela zmysel v tom, byť tu najďalej. Áno, viem, som hlúpa, že toto v šestnástich rokoch vravím. No ak máte depresiu v pokročilom štádiu, je vám jedno,

koľko máte rokov, aké veľké sú vaše problémy a možno, aké jednoduché môže byť ich riešenie. Ľuďom s depresiou sa jediné riešenie všetkých problémov rovná smrťou. Proste neexistovať, zmiznúť zo zemskeho povrchu, pretože toto ustavičné prežívanie zo dňa na deň je neznesiteľné. Zdá sa vám, že aj ticho kričí, a že nech robíte čokoľvek, všetko robíte zle a aj keď sa nanajvýš snažíte zlepšiť sa, stane sa presný opak a s tým začínajú aj problémy a tak aj smútok, ktorý má s depresiou len veľmi tenkú hranicu. Je to tak aj s láskou a nenávisťou. Dokážete znenávidieť človeka, ktorého ste milovali najviac na svete, ba ste boli ochotný pre toho daného človeka aj zomrieť. Nuž, to sa stáva, takýto je život, ktorý žijeme. Čoraz viac a viac ľudí je smutných, utiahnutých, bezmocných. Čakajú na pomoc, tak veľmi o ňu prosia, no nikto im neverí. Myslia si, že to prejde, že je to len jednodňové, no nie je. Stále sa to stupňuje a je to akoby vás to jedlo zažíva, trpíte a nikto vám neverí. No, toto je tento svet, dvadsiate prvé storočie, dámy a páni. Vitajte, dúfam, že sa vám tu bude trpieť dobre, nikto vám neuverí. Mnoho ľudí si depresiou, alebo skôr väčšinu psychických chorôb predstavuje tak, akoby to boli len normálne choroby, ktoré sa dajú razom vyliečiť, aké milé a nereálne lži. Prišla by som, aby to tak bolo, vyliečenie týchto chorôb akoby len lusknutím prstom. Nereálne, asi tak, ako polovica vecí, ktoré chcem za život stihnúť. Jedna z vecí je ísť do Anglicka, čo sa čoskoro splní. Dúfam, že dovtedy budem v poriadku. Veľmi pevne v tom dúfam a verím, pretože sa nechcem každé ráno a večer, niekedy aj na obed pchať liekmi, aby som sa čo i len na chvíľu cítila fajn. Aby som už nepociťovala ten smútok, ktorý prežívam skoro stále a neviem, čo robím zle, a aj keď to nie je už také zlé, aké to bolo, nedá sa povedať, žeby som bola na sto percent šťastná a zdravá.

Pozrela som na Abby a jednorozčca uložila vedľa seba. „Dáš si čaj?“ spýtala som sa jej, čakajúc odpoveď, ktorú som aj tak už vedela. „Samozrejme!“ usmiala som sa a postavila sa. „Zelený, bez cukru a s citrónom?“ „Zelený, bez cukru a s citrónom.“ Spolu s Abby sme sa zasmiali cestou do kuchyne. Poznali sme sa tak dobre. Prišla som k linke, ktorá bola pokrytá bielym mramorom a z čiernej poličky nad ňou vybrala dva hrnčeky, jeden čierny s bielymi bodkami a druhý biely s čiernymi bodkami. Tie hrnčeky sme dostali so sestrou asi pred dvoma rokmi na Vianoce od rodičov a odvtedy z nich stále pijeme čaj. Stále ten istý, už celé dva roky. Bola som šťastná, že tu bola Abby, aspoň niekto, s kým som sa mohla porozprávať, i keď som bola rada sama. V podstate som extrovertný introvert. Možno mnoho z vás toto slovné spojenie ešte nepočulo, no je to človek, ktorý má rád spoločnosť, no potom potrebuje byť sám, inak sa „zloží“. A to som bola presne ja. Mám rada spoločnosť ľudí, no potom potrebujem byť sama, inak to dopadne zle. Napríklad, pred rokom k nám prišla rodina zo

Sicílie, na pár dní, pretože sme sa nevideli dlhé roky. Vlastne, ja som ich vtedy videla po prvý krát za život. Podstatou ale však bolo, že sme s nimi strávili celý čas, čo tu boli. Áno, síce som bola rada, že tu boli, že si našli čas nás navštíviť, no potom to prišlo. V noci som prišla domov, s plačom, vo vnútri som cítila úzkosť, strach a žalúdok mi plával niekde v hrdle. Chcela som byť sama. Potrebovala som to, musela som to. Naozaj to možno bude znieť divne, no zložila som sa. V ten moment, čo som prišla domov som sa rozplakala naplno a bolo mi jedno, že spia hneď v miestnosti vedľa. Proste som plakala a prosíkala mamu, aby som na nasledujúci deň nemusela ísť s nimi na kolotoče, i keď som na nich nebola. Dôvod bol jednoduchý- boli tam ľudia a ja som potrebovala byť aspoň deň sama. Oh, aké egoistické, priznávam. Avšak, nestalo sa tak, moja mama mi –ako vždy- neverila a tak som musela stráviť ďalší deň s nimi, počúvaním Taliančiny, ktorej som nerozumela, komunikovaním s dievčaťom, ktoré o rozhovory so mnou vôbec nestálo v angličtine a po návrate domov neskutočný záchvat úzkosti, ktorý sa končil zaspaním nad ránom, po preplakanej noci a prosíkaním mamy, aby ma nechala doma. Túžila som byť von, no sama. Bolo mi jasné, že by ma moja mama nepustila, keď boli tri hodiny ráno a ja som ležala v mojej posteli, v izbe, na ktorej stene sa odrážali svetlá prechádzajúcich áut okolo. „Tak, a teraz, mi všetko povedz! Našla si si tam niekoho?“ sestra spustila otázky už po ceste s čajmi v rukách do obývačky. Moje myšlienky sa ihneď presunuli na chlapca z čakárne. Tak veľmi som ho chcela znova vidieť a spoznať ho. Pousmiala som sa, čo znamenalo, že skôr, ako som stihla hocičo povedať, vedela odpoveď a s tým sa niesli ďalšie otázky. „Ako sa volá? Je pekný? Koľko ma rokov? Kde ste sa stretli?“ Musela som sa zasmiať, moja sestra vedela pokladať otázky naozaj profesionálne, akoby bola novinárka. „Neviem, ako sa volá, je nádherný, má niečo okolo sedemnástich, osemnástich, stretli sme sa v prvý deň, čo som tam prišla a čo ma brali na vyšetrenia. Jednoduchšie povedané, stretla som ho v čakárni.“ Odpovedala som a začala sa smiať nad poslednou vetou, ktorá znela, ako názov nejakej knihy, ktorá by bola také isté kliše, ako väčšina dnešných kníh.

6

Do nosa mi okamžite vbila vôňa čerstvo uvarenej kávy, čo ma prinútilo sa pousmiať. S jemným buchnutím som zatvorila dvere, ktoré aj tak nikto v tom hluku nespozoroval, keďže v tomto podniku tu bolo naozaj najmenej tritisíc ľudí, kričiacich cez seba. Presnejšie som sa nachádzala v Starbucks, pretože mi tu mama vybavila brigádu. Bola som za to aj rada, pretože presedieť v izbe prázdniny som nechcela, i keď na jednej strane som chcela byť sama, na druhej strane som chcela byť medzi ľuďmi. Áno, viem, som divná. Prešla som k pultu, kde

som sa hodnú chvíľu predierala pomedzi ľudí a zahliadla dobrú priateľku mojej mami, ktorá tu bola vedúcou. „Sue!“ usmiala sa hneď, čo ma videla, „dobre, že ideš, potrebujeme ťa!“ zasmiala sa a ťahala ma do jej kancelárie. Zatvorila dvere, nastalo ticho, za čo som bola rada, pretože v tom hluku ste nepočuli ani svoje vlastné myšlienky, ktoré sa tak usilovne snažili prekričať hlasy ľudí. Pozrela som na Paulu a pousmiala sa. Chvíľu sa prehrabovala v šuplíku, potom vybrala papiere, ktoré následne položila pred mňa a ukázala na riadky, kde sa mám podpísať. Urobila som tak. „Som rada, že si tu, Sue,“ Vďačne sa usmiala, „tu, Veronica, ti všetko ukáže a taktiež vysvetlí, ako to tu chodí.“ Ukázala na dievča stojace vo dverách s nechápavým pohľadom na tvári. S Paulou sme sa postavili a prišli k Veronice, ktorá sa len milo usmiala. „Veľa šťastia. Nechám vás.“ Paula nás pohladila po ramenách a odišla, takže sme tam s Veronicou len tupo stáli a zazerali na seba. „Ahoj.“ Prerušila som ticho, ktoré panovalo medzi nami pozdravom, na ktorý mi, našťastie, odpovedala. „Ahoj.“

„Som Sue.“ Predstavila som sa jej s milým a priateľským úsmevom na tvári, keď som jej podávala ruku. „Nia, teší ma.“ Úsmev mi opätovala. „Pod', ukážem ti šatňu, dám ti uniformu a všetko ti poviem.“ Povedala a pustila moju ruku, otočila sa a viedla ma k inej miestnosti, na ktorej bolo napísané „Šatňa“. „Začíname ráno o ôsmej, o dvanástej majú niektorí z nás čas na obed, vždy sa striedame a končíme o siedmej. Taktiež si aj meníme pozície, buď budeš týždeň obsluhovať alebo budeš pri kase, alebo budeš upratovať, vyber si. A radím ti,“ otočila sa na mňa s uniformou v rukách, „vyber si dobre.“ žmurkla a uniformu po mne hodila. „Nechám ti čas na prezlečenie a potom ti vysvetlím veci okolo obsluhovania, účtovania a tak ďalej.“ Usmiala sa a zatvorila dvere. Chvíľu som len tak stála a pozerala na dvere, v rukách zvierala uniformu, na ktorú som sa potom pozrela. Čierne tričko s vyšitým logom Starbucks, zelená, dlhá zásterka a čierna šiltovka, taktiež s logom. Vyzliekla som si svoje tričko a obliekla si to čierne, z ruksaku som vytiahla hromadu náramkov, ktoré zakryli jazvy na zápästiach a okolo pásu si obviazala zásteru, vlasy zopla do drdolu a šiltovku nechala v šatni. Otvorila dvere a pozrela na Niu, ktorá pozerala do mobilu. Odkiaľala som si a tak upútala jej pozornosť. „Pripravená?“ spýtala sa a mobil zastrčila do zadného vrečka. Nesmelo som prikývla a tak ma len zobrala za ruku a ťahala ma dopredu, kde bolo plno ľudí a mnoho z nich prichádzalo. „Vitaj v šialenstve, Sue.“ Zasmiala sa nad mojou vystrašenou tvárou a pobrala sa obsluhovať zákazníkov k stolom. Prešla som k pultu s koláčikmi a nadýchla sa. Toto zvládneš –hovorila som si a tak sa aspoň kúsok povzbudzovala. Môj prvý deň v práci bol fajn, kúsok stresujúci, ale fajn. Asi okolo pol siedmej do podniku vošiel chlapec s kapucňou na hlave. Nebolo by to nič neobvyklé, mala som vtedy čas a každý bol zaneprázdnený a tak som sa

nadýchla a prešla k nemu. „Môžem vás obslúžiť?“ spýtala som sa a milo sa usmiala, vyťahujúc zápisník a pero z vrecka zástery. „Jedno karamelové latté, poprosím, ďakujem.“ chlapec, sadajúci si za bar si zložil kapučňu a tak som mala možnosť vidieť jeho tmavé vlasy, ktoré si rukou prehrabol. „Moje obľúbené.“ zasmiala som sa a lístoček odtrhla a začala ho pripravovať. „Meno?“ usmiala som sa a čakala na odpoveď. „Joe.“ Prikývla som a na zatvorený kelímok s kávou som napísala jeho meno a podala mu to. „Nech sa páči.“ Načiahla som sa k nemu a kávu položila pred neho, ku ktorej som ešte dala slamku. Bola som si istá, že som ho už niekde videla, bol mi hrozne povedomý. „Pracuješ tu dlho?“ pozrel na mňa a vtedy mi to došlo. Bol to ten chalan z čakárne. Zamrkala som, pretože som nevedela, čo povedať. Pokrútila som hlavou a snažila sa ukludniť. „N-Nie, vlastne toto je môj prvý deň.“ Zakoktávala som sa a snažila sa tváriť normálne, čo sa mi podarilo len veľmi, ale naozaj, veľmi ťažko. Zasmial sa a mnou prešiel elektrický šok. Skazila som niečo? „A ako sa ti tu pracuje?“ kelímok si priložil k perám a odpil si. „Čo ti poviem, je to šialenstvo.“ Zasmiala som sa a pozrela na veľké drevené hodiny, visiace na stene. Mala som ešte pätnásť minút. Do podniku našťastie nikto iný neprichádzal, no ľudia len odchádzali. Zrazu tu bolo menej hluku, čo ma ukludňovalo, no bol to mojím spôsobom nezvyk. „Kedy končíš?“ spýtal sa ma a mnou trhlo. Naozaj sa m to spýtal? „Za chvíľu, prečo?“ usmiala som sa nasmelo s otázkou na perách. „Ehm.. No, šla by si so mnou von? Prejsť sa a tak?“ zazubil sa a moje zreničky sa rozlíšili. V bruchu sa rozletelo tristotisíc motýľov, líca naberali odtieň červenej a moje ruky sa nekontrolovateľne začali triasť. Chcela som plakať. No nie od smútku, ale od šťastia, že práve on ma práve pozval von. Ihneď som začala prikyvovať na znak súhlasu, nemohla som to odmietnuť. Tak veľmi som po tomto snívala, celé tri mesiace v nemocnici som si priała, aby na mňa aspoň raz prehovoril. Bola som tak nesmierne šťastná. Pozrela som na Niu, ktorá stála opretá o pult, pozorujúc dvere, možno na niekoho čakala, neviem. Prešla som potichu k nej a spýtala sa jej, či už môžem odísť. Prikývla a tak som sa rýchlo vyparila do šatne, kde som sa prezliekla, mame napísala SMS, že sa vrátim neskôr a šla za Joem. Stále sedel na stoličke a niečo ťukal do mobilu. Odkášľala som si, aby som upútala jeho pozornosť. Svoj pohľad presunul na mňa a ja som sa pousmiala. Krotila som sa, pretože inak by som sa usmievala ako mesiačik na hnoji. „Môžeme?“ spýtal sa a postavil sa. Napravil si gaštanové vlasy a upravil si rukávy jeho mikiny, kávu zobral do ruky a mobil skryl do vrecka. Prikývla som. Vlastne ani neviem, či som bola pripravená, alebo nie. Nevedela som, čo mám čakať, najprv som sa bála, nepoznala som ho no niečo ma k nemu neskutočne ťahalo a ukludňovalo. Celé to bolo divné. Milovala som ho, i keď som poriadne nemilovala samú seba. Moje svedomie po mne kričalo, čo to robím, že som blázon. V podstate som bláznom

bola a aj stále som a možno aj budem. Aký človek je označený za blázna? Naozaj ma to zaujíma. Blázon môže byť hocaký. Môže to byť človek, búchajúci si hlavu o stenu stokrát za sebou, môže to byť človek, ktorý urobí niečo, čo iným príde nepochopiteľné. Dôvodov je mnoho, no odpoveď je len jedna. Prešli sme k dverám, ktoré mi otvoril a ja som sa musela pousmiať, bol taký milý. „Vďaka.“ Zasmiala som sa a vyšla, počkala na neho. Nadýchla som sa čerstvého vzduchu a pozrela na oblohu, stmievalo sa. Obloha menila svoje farby ako maliar mení farby na plátne, bolo to také krásne. Ako ten najkrajší obraz na svete, ktorý by stál možno tak málo peňazí, no znamenal by tak veľa. Mnoho ľudí to berie ako samozrejmosť, no samozrejmosťou nie je nikdy nič. Možno je samozrejmosťou to, že niekedy umrieme, no nie vždy to môže byť pravda. Postavil sa ku mne a ja som pozrela na neho. „Kam pôjdeme?“ spýtal sa a pozrel na mňa. Pokrčila som plecami, „kam chceš ty?“ položila som otázku a pozrela na svoje topánky. „Mám jedno miesto, pod.“ Povedal a vykročil. Nasledovala som ho. Jedna časť zo mňa kričala, že to nemám robiť, že mám zstať práve tu a práve teraz a nepohnúť sa, no druhá časť mi kázala robiť presný opak. Ísť s ním kľudne aj na kraj sveta, byť s ním konečne šťastná, i keď by to možno ani nebola pravda. Žila som v danom okamihu a všetko, čo som si uvedomovala, bol západ slnka nad našimi hlavami, to, že sme sa ocitli na vrchu kopca, ktorý sa nachádzal na okraji mesta, v kaštieľnej záhrade a to, že som tu bola s ním. S osobou, ktorá pre mňa znamenala veľa, i keď som ho vôbec nepoznala. S osobou, ktorú som bola schopná mať rada, keď som nedokázala mať rada samú seba.

7

Sedeli sme v tichu, pozorovali hviezdy a obaja sa báli prehovoriť. Nevieam, čo to so mnou bolo, väčšinou nemám problém prihovoriť sa ľuďom, ktorých nepoznám. Toto bolo iné, čarovné, nadýchla som sa, že prelomím ticho, no slov sa ujal on. „Povedz mi niečo o sebe.“ Usmial sa na mňa a ja som si skúsila dolnú peru. Mám mu všetko povedať? Nadýchla som sa a začala rozprávať. „Volám sa Sue, mám šestnásť, rada by som sa stala spisovateľkou. Vlastne nemám ani zaujímavý život, sama nie som zaujímavá. Som len obyčajné dievča, ktoré objavuje svet a padá na každom kroku.“ Pousmiala som sa na neho. „Počkaj, nie si ty to dievča z čakárne? Ja som vedel, že ťa poznám!“ vypískol radostne, sklopila som pohľad, pretože som sa začala červenat'. „Hej, to som ja. Prečo tam chodíš?“ šepala som. „No.. To je zložité, vieš? Nemal som, nemám a ani nebudem mať ľahký život. Začal som sa rezať, keď som mal niečo okolo pätnástich, to bolo moje asi najhoršie obdobie. Začal som fajčiť, opíjať sa, dostal som sa do zlej partie, ktorá ma neskôr začala šikanovať. Nechcel som žiť, bolo to naozaj hrozné, keď vidíš tých, ktorých si nazývala priateľov, ako stoja nad tvojim

bezmocným telom, smejú sa ti a ešte ťa aj s radosťou kopnú do brucha, i keď ty tú bolesť už ani necítiš. Je to... akoby si spadol na samé dno, snažiac sa postaviť sa, no nejde to. Je to akoby si mal sto kilové závažia na oboch nohách, ktoré ťa neustále ťahajú dole, i keď ty sa snažíš, zo všetkých svojich síl, vyškriabať sa, pretože už ďalej padať nechceš. No po čase stratíš vieru a silu a spadneš. Necháš sa ťahať závažiami a len počítáš dni, týždne, mesiace, ba aj roky, koľko ťa už tie závažia ťahajú. Strácaš sa v tom, postupne už ani nevieš, čo je za deň, mesiac, ani rok. Proste len padáš, stále sa pripravuješ na svoj pád, ktorý, samozrejme, neprichádza. Tak veľmi chceš už mať všetko za sebou, každý sa ťa pýta, čo ti je, no ani ty sám nevieš odpovedať. Je to neznesiteľné.“ Dokončil a ja som bojovala s nutkaním ho objat' a už nepustiť. Bolo mi do plaču. Nechcela som, aby sa takto cítil, túžila som mu tak veľmi pomôcť. Chcela som niečo povedať, no v hrdle som mala sucho a neskutočnú hrču, cez ktorú by nedokázal vyjsť ani tlmený vzdych. „Kričal som, prosil som, no nikto nebol pre mňa. Pre každého som bol niekto, koho netreba riešiť, niekto, kto nič necíti, kto sa nikdy nezasmeje ich vtipom, ktoré ani vlastne vtipné neboli, boli až nechutne trápne a prepočúvané, nedalo sa na nich smiať. Bol som sám, v tmavej izbe, skrčený v rohu, s krvacajúcimi rukami, ťahajúc sa za vlasy, plačúc a kričiac, aby ma niekto zachránil. Sľuboval som si, že sa zmením, že prestanem fajčiť, piť, že budem niekým lepším. Celé noci som kričal „Zachráň ma!“, no nikto sa neunúval prísť, povedať mi, že to bude fajn, i keď by nič fajn nebolo. Modlil som sa, aby ma zabil, aby som tu už nemusel trpieť, no nepočúval ma. Nikdy ma nepočúval. Kričal som, aby ma nechal samého, no keď odchádzal, búchal som do steny s plačom, aby ma nenechával. Napísal som pieseň, tak veľa piesní. Asi najlepšia osoba, ktorá ma dokázala pochopiť bola moja sesternica, ktorá mala vtedy len päť rokov. Pustil som jej to a ona sa rozplakala, plakala mi do hrudi a šepkala: Nechali ťa, i keď ty si to nechcel, potreboval si ich a oni ťa opustili.

Tak hrozne mi jej bolo ľúto, avšak, päť ročné deti všetko povedia svojim rodičom a tak sa to dozvedeli aj moji rodičia a dali ma k psychologičke, aby som sa mal fajn. Tak som teda šiel, zlomený, smutný, stratený. Nevedel som, čo mi je. Nechcel som to vedieť. No potom som prestúpil na inú školu a všetko sa viac menej znormalizovalo. No problémy mám stále.“ Šepol a ja som sa neudržala. „M-Môžem ťa objat'?“ hlesla som, v zápale smútku a so slzami stekajúcimi po mojich lícach. Naozaj som ho teraz potrebovala objat', potrebovala som to viac, ako čokoľvek pred tým. Bez slov ma objal a ja som ruky omotala okolo jeho pásu. Bol taký vychudnutý. Bolo mi ho tak ľúto, nechcela som, aby sa takto cítil. Nikdy a bolo to tak. „Je mi to tak hrozne ľúto.“ Zavzlykala som mu do hrude. Počula som, ako sa potichu zasmial, „to je v poriadku, som v poriadku, dobre?“ zodvihol mi tvár a pozrel mi do očí. „Ver mi, som

v poriadku.“ Šepol a pohladil ma po tvári. Slzy sa začali drat' z mojich očí ešte viac, ako kedykoľvek pred tým, i keď ich zotieral palcom. Potiahla som nosom, zatvorila oči a prikývla. „Verím ti.“ Šepla som a otvorila oči. Usmieval sa. Tak zlomene a predsa. Usmieval sa presne tak, ako keď ja som klamala mojim rodičom o tom, že sa chcem zabiť. Usmievala som sa, aby mi verili, a oni tomu verili. Nikto nevidel to, čo sa skrýva za úsmevom. Rozhodla som sa ma veriť, i keď sa tak zlomene usmieval, bolo na ňom vidieť, že to nemyslí vážne. Bol taký zlomený, že to lámalo aj mňa. I keď nerada, pozrela som sa na svoj mobil. Bolo pomerne neskoro a tak som sa nadýchla a rozlúčila sa s Joem. „Joe, j-ja.. budem musieť ísť, dúfam, že ťa to nesklame.“ Pozrela som na neho a pomaly sa postavila. „To je v poriadku.“ Usmial sa na mňa a taktiež sa postavil, „tiež budem musieť ísť.“ Zo zeme mi podal vak a ja som si ho dala na chrbát. Bol vážne milý, nevedela som, že to takto dopadne a ak mám byť úprimná, som za to viac než rada. Vlastne, bolo na ňom niečo, čo ma hrozne priťahovalo. Netuším, čo to bolo, ale bolo to naozaj silné a jedinečné, nezažila som to pri nikom inom a som si istá, že ani nezažijem. Stáli sme oproti sebe, pozerali si do očí a ja som mu pomaly, ale isto podľahla. Celým telom, srdcom. Bol taký nádherný, jeho oči boli hlboké, ako keby ste sa pozerali a nočnú oblohu s tým, že idete spočítat' všetky hviezdy, nepodarí sa vám to, pretože sa v tom stratíte, najprv pomaly, pomaličky až nakoniec tomu podľahnete a zostanete bez slov ležať v tráve, s očami, v ktorých sa točia hviezdy na oblohe. Presne takto som ja pozerala do jeho očí, ktoré boli hlbšie ako oceán, a ktoré boli krajšie, ako západ slnka a ako padajúce hviezdy. V tme takmer celé žiarili a ja som sa nedokázala ovládať. Obaja sme mlčali, hovorili za nás naše oči, ktoré sa nechceli od seba odtrhnúť. Do jeho očí by som sa mohla pozerat' celú večnosť, nikdy by ma to neomrzelo. Vraví sa, že oči sú bránou do duše. Teraz už viem, prečo. Nechcela som si to priznať, ale zamilovala som sa do jeho očí. Chcela som ho pobožkať, nikdy ho nepustiť, no moje svedomie mi to nedovolilo. Vlastne protestovalo už len s rozhodnutím, že som tu. Nadýchla som sa a pozrela na neho, niečo hľadal vo vrecku, nevedela som, čo, no potom to vybral. Bola to krabička cigariet spolu so zapalovačom. Jednu vybral a pozrel na mňa. „Fajčíš?“ šepol a cigaretu si vložil medzi jeho ružové pery. Záporne som zakrútila hlavou. Klamala by som, ak by som povedala, že som neskúšala fajčiť. Skúšala som, ba dokonca som jedným časom aj čas od času fajčila, no nikdy to nebolo také silné, aby som musela mať denne niekoľko cigariet. Fajčila som s mesačnými prestávkami a stačilo mi to. „Chceš?“ spýtal sa ma znova a ja som si kusla do pery. Nevedela som, čo mám na to povedať. Mám jeho ponuku prijať a hrať sa, že som niekto, kým nie som, alebo to mám odmietnuť a byť tým, kým som? Nuž, asi vás sklamem, zahrála som sa na niekoho, kým nie som a tak som jeho ponuku prijala. Pousmial sa a podal mi cigaretu, ktorú som chytila medzi

ukazovák a prostredník, následne si ju dala medzi pery a čakala, kým si on zapáli tú svoju. Zapálil si ju a pozrel na mňa. Nastavila som ruku, nech mi podá zapaľovač, no neurobil to a namiesto toho mi cigaretu zapálil on. Potiahla som si a cigaretu z úst vybrala. Vedela som, ako mám fajčiť, a ako mám aj „brať do pľúc“, no moje mesačné prestávky medzi fajčením spôsobili to, že som sa začala dusiť. Ticho sa zasmial. „Si v poriadku?“ pozrel na mňa a cigaretu dal medzi svoje pery, potom si potiahol a vydýchol. Prikývla som, i keď som si nebola celkom istá, či som v poriadku a či nie. Bolo to divné. Znova som si potiahla a vydýchla. Tento krát som sa už nedusila, za čo som bola rada. „Pôjdeme?“ pozrel na mobil a následne na mňa. „Hej, poďme.“ Prikývla som a s cigaretou medzi prstami som šla preč z kaštieľnej záhrady, aj keď som to nechcela. Znamenalo by to, že to, čo sa tam stalo pohltila minulosť a to som nechcela dopustiť. O minulosti sa učíme v učebniciach dejepisu, nie v našich mysliach. Nechcela som to nechať tak, ak by to bolo možné, žila by som v minulosti, ktorá sa deje práve teraz. Vlastne, všetko, čo sa deje práve teraz je minulosť. Niečo, čo sa stalo a nikto to nezmení. Niečo, čo mení naše životy ani si to neuvedomujeme. Mnoho ľudí by možno nad týmto len pokrútilo hlavou, no ja taká nie som. Až priveľa premýšľam. Cigaretu som dofajčila a zašliapla ju, pridala sa ku mne aj Joe. Boli sme len päť minút od domu, kde bývam, a tak sme šli ďalej v tme, ktorá bola každou sekundou temnejšia, no nikto si to nevšimol, nikomu to nevadilo. A prečo by to vlastne aj malo vadit'? Je to normálna vec, nad ktorou sa ľudia nepozastavujú. Berú ju takú, aká je. No potom som tu zase ja, s myšlienkami, ktoré často krát ani nedávajú zmysel.

8

Ďalší deň sa pomaly schyloval ku koncu a ja som nehybne ležala som na posteli, pozerala na svoj, hviezdami posypaný strop a premýšľala. Áno, aké poetické. Od toho včera, čo som bola s Joem von som ho už nevidela. Dokonca mi ani nenapísal, nezavolať. Najprv som si myslela, že sa so mnou nudil, možno so mnou nechce mať nič spoločné. Kto vie? Ak mám byť úprimná, ani som si to nevšimala, škola sa pomaly začala a ja do toho všetkého som mala brigádu. Všetkého, čoho som sa bála, bolo to, že ostanem na internáte. Nebolo mi tam zle, no ani dobre. Áno, sporné. No s rodičmi som sa dohodla, že v zime tam budem chodiť, inak ma budú viesť autom, alebo pôjdem autobusom. Školu nemám zase až tak ďaleko a ja som chcela byť doma. Mnoho ľudí hovorí, že vás internát zmení a ja som patrila medzi tých ľudí. A naozaj sa tak stalo. Zmenil ma a ja som si to ani neuvedomila. Vtedy, keď som mala

najhoršie obdobie, som ani nechcela chodiť domov. Nevolala som rodičom, opíjala sa, sem-tam fajčila. Bola zo mňa troska. Možno ňou stále som, niekde vo vnútri určite. Drieme, aby keď to na mňa zase príde, mohla byť ešte silnejšia, ako pred tým. Nedovolím to. Nechcem to dovoliť, nemôžem to dovoliť. Nechcem byť tam, kde pred tým. Už nikdy, verte mi. O pár minút som mala odchádzať na vyšetrenie a tak som sa postavila z postele a prešla ku skrini, obliekla sa, jemne sa namaľovala, učesala a utekala za otcom, ktorý ma mal odvieť. „Tati? Pôjdeme už?“ nakukla som spoza rohu steny do obývačky, kde sedel otec s mamou. Obaja na mňa pozreli a ja som sa pousmiala. „Samozrejme, princezná.“ Otec sa postavil, mame dal jemnú pusku na líce a šiel sa obuť do predsieni, kde som ho už čakala. Otvorila som dvere a šla k autu, ktoré bolo zaparkované pred domom. Otec ho odomkol, otvorila som si dvere a nastúpila. Zapla si bezpečnostný pás a pozrela na otca, ktorý naštartoval auto, v ktorom sa v tej sekunde ozvali tóny piesne od The Killers. Zatvorila som oči a pousmiala sa. Milovala som tú pesničku a ešte viac tú skupinu. Ako to otec zahliadol, pridal na hlasitosti, po chvíli sa ozval aj jeho spev. Začala som sa smiať, pretože spievať nevedel. To však ešte nehovorím o sebe, ja v speve taktiež nejako nevynikám. Nikto z našej rodiny nebol rodeným spevákom, ani nikto taký v našej rodine nie je. Otec zastavil pred budovou, v ktorej som strávila celé tri mesiace. Nadýchla som sa, odopla si pás a vystúpila z auta. Otec nasledoval za mnou. Šla som k veľkým, dreveným dverám, ktoré som s ťažkosťou otvorila a s veľkou nechutťou vstúpila do budovy, ktorú som tak veľmi nenávidela. Obzrela som sa za otcom, otváral dvere s papiermi v ruke, ktoré predstavovali všetky veci, diagnózy, výsledky testov, ktoré som musela podstúpiť a podobne. Pousmiala som sa a po schodoch vyšla na chodbu. Vzduch v tejto celej budove bol taký.. divný. Bol to skôr smrad, na ktorý ste po chvíli zabudli. Bolo to ako nejaká zatuchlina. Nechutné a predsa s tým nikto nič neurobil. S otcom v päťkách som šla do čakárne, ktorá bola na prízemí, pár chodieb ďalej. Sadla som si na stoličku a porozhliadla sa. Myslela som, že uvidím Joeho, no márne. Bolo tu pár deciek, ktoré sem boli zatvorené dlhšie, ako som bola ja. Prišli sme skoro rovnako, no oni tu ešte budú musieť ostať, bolo mi ich úprimne ľúto, pretože viem, ako sa cítia a čo prežívajú. Je to také divné, keď sa viete vcítiť do pocitov druhých, presne viete, ako sa cítia, na čo myslia a čo chcú urobiť. Akoby vás niečo s tým dotýčným spájalo a pri tom ste ho ani nemuseli poznať. Takto som sa ja cítila s dečkami, ktoré sem boli. Nuž, niečo nás spájalo. Túžba po smrti. Wow, toto bola morbidná veta za sto bodov. Dvere sa otvorili a sestrička oznámila moje meno. Postavila som sa a od otca zobrala papiere, s ktorými som vošla do vnútra miestnosti. Sadla som si pred psychologičku a nadýchla sa. Na moje šťastie, z vyšetrenia som vyšla skôr, ako som predpokladala. Pozdravila som sa a odišla do čakárne, za otcom. Podala som mu papierik s receptom na moje

lieky a vydali sme sa domov. Tak veľmi som túžila po tom, aby som uvidela Joeho, tak veľmi. Bála som sa o neho. Vždy sme sa videli, no teraz nič. Možno som paranoidná, možno mal veľa práce, neviem. Skúsím mu napísať, uvidím, čo sa stane potom. Nasadla som do auta a zapla si pás. „Chceš niečo z obchodu, princezná?“ spýtal sa ma otec, keď sme vyrazili domov. „Hmm. Dala by som si čínu.“ Povedala som. Čína patrila medzi moje obľúbené jedlá. Otec len prikývol a zabočil na križovatke smerom k obchodu. Zaparkoval, vystúpili sme a šli do obchodu nakúpiť veci. Cestou domov sa rozpršalo, musela som sa pousmiať. Táto cesta domov vo mne vzbudzovala mnoho pocitov, mnoho z nich som ani nevedela sama opísať. Bolo to tak iné, možno to bolo tou tmou, možno tým dažďom, možno tými pesničkami, ktoré hrali v pozadí. Hlavu som si oprela o sedadlo, zatvorila oči a zhlboka sa nadýchla. Ak mám byť úprimná, neviem, čo som cítila. Bolo to akoby sa pocity vo mne bili navzájom, srdce mi bilo tak rýchlo, i keď na to nemalo dôvod. Pocit prázdnoty sa striedal s pocitom, že nikdy nebudem dosť dobrá a ja som pomaly zasa podliehať hlasom v mojej hlave, ktoré hovorili, že je to pravda. Že nikdy nebudem dosť dobrá, že nikdy nič nedokážem, že nikdy pre nikoho nebudem znamenať veľa, a i keď som vedela, že je to klamstvo, nedokázala som sa tomu ubrániť. Priala som si, aby sa to skončilo, rýchlo som otvorila oči a oči zaliate slzami som radšej utrela. Otec si okamžite niečo všimol a tak sa ma dosť ustráchané spýtal, či mi niečo je. Záporne som zakrútila hlavou a pousmiala sa. „Nič mi nie je, tati. Len, alergia.“ Šepla som a lepšie sa usadila. Pieseň sa skončila a za ňou nasledovala ďalšia. Jasný, alergia. Kiež by to tak bolo. Po asi piatich minútach sme došli domov, radostne som vydýchla, keď som otvorila dvere a vstúpila dovnútra. Rýchlo som sa pobrala do izby, kde som sa zatvorila a padla na posteľ, zhlboka dýchala, snažiac sa nadýchnuť, i keď to nešlo. Hlasy sa stále prekrikovali, vraveli, čo všetko je na mne zlé. Nedokázala som to ďalej počúvať a tak som sa postavila a s plačom podišla k stolíku, na ktorom ležala malá oranžová škatuľka, v ktorej boli lieky. Tá chémia, ktorú som do seba pchala pol roka. Tá chémia, ktorá mi pomáhala, i keď sa moje stavy stále vracali. Tá chémia, ktorá zabíjala hlasy v mojej hlave a tak postupne aj zabíjala mňa. Nuž, nechala som ju. Do dlane som si nasypala dve tabletky podlhovastého tvaru, zapila ich pohárom vody, dala si dole bundu, utrela si oči a ľahla si do postele, kde som len čakala, kedy tá bolesť zo mňa odíde, kedy hlasy utíchnu a kedy ja budem konečne v poriadku. Pozorovala som svoj strop, na ktorom boli jasne žiariace hviezdy a premýšľala. Mala som chuť zavolať Joemu a tak som zobrala mobil do ruky, našla si jeho číslo a zavolala naň. Ako som si myslela, nezdvíhal mi. Naozaj som začala mať strach. Som divná? Určite áno. Priala som si, aby mi zavolať, aby mi povedal, že je v poriadku. Bože, som taká naivná, ak si to naozaj myslím. Možno pre neho nič neznamenám. Neviem, možno to nevie ani on sám.

Postavila som sa z postele a prišla k stolíku, na ktorom bol položený môj notebook. Otvorila som ho a zapla si pesničky. Aspoň tie ma vedeli upokojiť. Následne som prešla ku skrine, z ktorej som vybrala oblečenie, prezliekla sa a s notebookom v rukách sa posadila na posteľ. Po nejakej chvíli ma otec zavolať do kuchyne s tým, že večera už bola hotová. Neochotne som sa vyhrabala z mojej postele a šla po schodoch dole, do kuchyne, kde už boli rodičia. Pousmiala som sa na nich, i keď som na úsmev nemala náladu. Pousmiala som sa na nich presne tak, ako v deň, kedy som sa chcela zabiť. Presne tak, aby mi verili, že je všetko v poriadku.

9

Unavená som nastúpila k otcovi do auta a pousmiala sa. Viezol ma do školy. Ani som si neuvedomila, ako rýchlo sa prázdniny skončili. No, bola som za to rada. Zapla som si pás a pozrela na neho. „Si pripravená?“ Chcela som zaklamať a povedať, že nie, no namiesto toho som nasucho prikývla. Joe sa mi stále neozval, čo ma mrzelo, no nechala som to tak. Auto vyšlo z prízjazdovej cesty a ja som sa v ten moment ponorila do toku svojich myšlienok, ktorých bolo tak nesmierne veľa. Počasie bolo zamračené, vyzeralo to tak, že sa každú chvíľu rozprší. Ponárala som sa čoraz hlbšie a hlbšie, až som sa v tom stratila a tak som svoj pohľad upriamila na mínajúcu sa cestu skrz okno, na ktorom boli zaschnuté kvapky dažďa. Na jednej strane som sa chcela vrátiť do školy, no na druhú stranu, nechcela som tam byť. Znamenalo by to však to, že by som prežívala to isté, ako pred rokom. To, že aj keď som komunikatívny človek, musela by som sa uzavrieť a stále byť nezaujímavá pre ostatných, bola by som znova tá, s ktorou sa každý baví len vtedy, ak niečo potrebuje. Nechcela som to viac zažívať. Nemohla som. Povedala som si, že budem silná, že sa už nenechám len tak ľahko zničiť, že už nebudem taká, ako pred tým. No, uvidíme. Auto zastalo pred mohutnou budovou strednej školy, ktorú som navštevovala. Pre mnohých táto škola bola ako bludisko, z ktorého sa už nedostanú. Priznám sa, najprv som si to myslela aj ja. Bola som zmätená, kde mám ísť, prečo je táto škola taká veľká, prečo má tak veľa poschodí a prečo každý zo žiakov tejto školy vyzerá tak rovnako. Bála som sa, tak veľmi som sa bála tejto školy. A oprávnene. Pozrela som na otca. „Ďakujem, tati, uvidíme sa potom. Dám ti ešte vedieť, dobre?“ poďakovala som sa a vystúpila z auta. Otec mi len poprial všetko dobré a s úsmevom odišiel. Otočila som sa a kráčala ku skupinke ľudí, ktorí stáli pred školou. Bolo tu plno prvákov, pre ktorých sa týmto dňom začína nový, nepoznaný život strednej školy. Potom tu boli druháci, ako som ja, tretiaci, ktorí ignorovali každého na škole a nakoniec štvrtáci, ktorí túto školu končia. Závidela som im. Nechcela som tam byť. „Ahojte!“ pozdravila som sa dievčatám z našej školy. Pozreli na

mňa a usmiali sa, čo bolo divné. Bola som si viac než istá, že to nemyslia vážne, pretože na to nemajú dôvod, určite si myslia, že som len ďalší psychopat, nič iné, ktorý by mal ísť do ústavu, nuž, tam som už bola. Jedna nula pre mňa, dievčatá. Viem, že týmto faktom by som sa nemala chváliť, ba dokonca, nikto by sa s ním nemal chváliť, pretože, povedzme si na rovinu, ak niekomu povie, že ste strávili nejaký čas zo svojho života na psychiatrii, pomyslia si o vás svoje. A to svoje predstavuje myšlienky, že ste len nesvojprávny psychopat, ktorý chce všetko živé zničiť, zabiť, zahubiť, i keď je to klamstvo. Všetky ich myšlienky môžu byť klamstvo, možno len vy sami viete, čo je pravda a čo nie. Mnoho z nás ani nevie, či psychopatom je. Mnoho z nás si to myslí, no nie je to tak. Existujú teórie o tom, že všetci iní sú psychopati a len tí psychopati nimi nie sú. Možno je to pravda, možno nie, teraz, v tomto svete, za psychopata označia skoro každého. Príde mi to maximálne nespravodlivé a hlavne, bezočivé. Nadýchla som sa a z vrecka svojej sukne vybrala mobil. Za chvíľu by sa mal začať začiatok školského roka. Mobil som odložila a pozrela na viacero ľudí pri bráne, ktorí vstupovali na pozemok školy. Boli to moji spolužiaci. Musela som sa pousmiať, pretože táto partia bývala na internáte, kde som bola aj ja. Menšia skupinka dievčat prišlo k našej. „Ahoj, Sue!“ ihneď ma objala Viky dievča, mimoriadne nadané na klavír, s krásnymi dlhými hnedými vlasmi, ktoré večne nosila v cope, alebo drdole. Za ňou nasledovala Monika, maličké, rozkošné dievčatko, ktoré vyzeralo nevinne, no opak bol pravdou. Niekedy výzor a správanie nejde spolu. Potom tu bola Ella. Ella bola iná, ako ostané. Mala svojský štýl, dokonalo sa vedela pretvarovať, keď jej niečo bolo a to nedokáže mnoho ľudí. Potom Lenka, a nakoniec, Eva, moja bývala spolubývajúca. Ak sa mám priznať, chýba mi, veď predsa, niečo sme toho už spolu na tom internáte prežili, na to sa nedá zabudnúť. Slabo som sa na ňu usmiala a pozrela na riaditeľa, ktorý zahájil začiatok školského roka. Potom sme sa všetci pobrali do tried. Naša trieda sa vôbec nezmenila, bola to obyčajná jazyková učebňa, s mnoho cudzojazyčnými citátmi po stenách, i keď polovica našej triedy netušilo, čo tie citáty znamenajú. Sadla som si do zadnej lavice pri okne. Odjakživa som tu sedela. Na lavici som mala stále popísané veci. Každý mal, nikto sa o tie lavice nestaral, boli už staré, takže nebol žiaden problém na ne písať. Bolo na nej plno citátov z kníh, pesničiek, alebo aj to, čo ma v tej chvíli napadlo. Triedna profesorka na mňa celý čas ľútosťne pozerala, prišlo mi to nepríjemné. Viem, že jej je to ľúto, čo sa stalo, ale ľútosťných pohľadov som mala až až a už mi to je nepríjemné, ak na mňa niekto takto pozerá. Zazvonilo a ja som sa postavila, usmiala sa na profesorku a šla zo školy preč. Vyšla som pred školu a z vrecka vytiahla mobil. Vytočila som otca a čakala na to, kým mi zodvihne. Neurobil tak, namiesto toho mi zložil a ja som pokojne mobil vložila naspäť do vrecka. Prešliapla som a v tom ku mne prišla Ela. „Sue, nejdeš

s nami?“ spýtala sa a ja som ihneď vedela, o čo ide. Prikývla som, i keď som nechcela. Usmiala sa a vydala sa preč zo školy, šla som za ňou, zatiaľ čo som písala otcovi SMS-ku, že po mňa má prísť neskôr. Šli sme do parku, blízko školy, kde každý deň po škole chodili žiaci fajčiť. Niekedy som medzi nich patrila aj ja. Sadla som si k Monike na lavičku a pozrela na Elu. Vytiahla dve cigarety, jednu podala mne a druhú si dala medzi pery. Zapálila ju a zapalovač dala mne, urobila som to isté. Potiahla som si a vydýchla. Pozorovala som paru, ktorá zmizla vo vzduchu, akoby ani neexistovala. Chcela som byť ako ona. Zmiznúť, bez povšimnutia. Cigaretu som dofajčila a hodila ju do koša, vedľa lavičky. Necítila som sa previnilo voči mojím rodičom. Necítila som nič, znova som začínala byť tou Sue, aká bola pred rokom. Uzavretá, osamelá a na povrchu chladná, ako sneh, no vo vnútri taká krehká, ako kvet. Napokon som sa rozhodla ísť s babami na internát, pozrieť sa, ako to tam vyzerá. Keď sme už stále pred ním, pousmiala som sa, všetky moje spomienky sa vrátili a ja som zase žila v minulosti. Otec po mňa prišiel, nastúpila som do auta a modlila sa, aby nič neucítil. Začal nudný dialóg s otázkami, ktoré sa týkali školy, spolužiakov a podobne. Zastavil pred psychiatrou a ja som vystúpila z auta. Rozlúčil sa so mnou a ja som sa vybrala na sedenie, kde som dúfala, že uvidím Joeho. Vošla som do čakárne a ihneď pozrela na stoličku, kde väčšinou sedel Joe, avšak, nie dnes. Sadla som si na jeho miesto a z vrečka vybrala mobil, prechádzala rôzne sociálne siete až kým ma nezavolali. Mobil som odložila do vrečka sukne a vybrala sa za doktorkou. Toto sedenie prebiehalo tak isto, ako ostatné, pýtala sa ma na môj stav, o ktorom jej mnoho ľudí klame. Prežívanie je vnútorný psychický stav človeka, ktorý cíti len on iný a nikto iný a dáva to navonok svojim správaním. Je to jednoduché, a pritom tak zložitú. Každý má iné správanie a pritom iné prežívanie, niekto sa smeje, no vo vnútri plače. Napríklad taký extrovert, čo je to vlastne za človeka? Vraj, človek stabilný, spoločenský, no čo ak je to v skutočnosti introvert, ktorý sa snaží zakryť svoje prežívanie za správanie, ktoré je iné? Vyšla som z miestnosti a s pozdravom šla k otcovi do auta. Prišli sme domov, ja som sa prezliekla a ďalej nič podstatné nerobila. Večer sa však niečo stalo. Práve som čítala posledné strany knihy Niečo ako nádej, keď v tom sa obrazovka môjho mobilu rozsvietila. Pozrela som na ňu, písalo tam veľkými písmenami meno, ktoré som tak veľmi túžila vidieť. Joe. On naozaj zavola! Ihneď som zodvihla. „Prosím?“

„Sue? Ahoj, všimol som si správy a chcel som sa ti ospravedlniť, v-vieš, niečo sa stalo v rodine, nerád o tom rozprávam po telefóne, preto som nebol dostupný. Je mi to ľúto, že sme sa nevideli.“

„To je v poriadku, len som sa bála. Ehm, čo sa stalo? Teda, ak sa môžem spýtať, nerada by som ťa s tým obťažovala.“

Položila som otázku, po ktorej som si ustavične hrýzla do spodnej pery, priala som si, aby to nebolo nič vážne, naozaj. Čakala som odpoveď, no namiesto nej mi len povedal, že mám ísť do kaštieľnej záhrady. Bez váhania som vstala z postele, prešla ku skrini, rýchlo si obliekla prvú vec, čo som našla a utekala do chodby, kde som po ceste rodičom povedala, že idem na chvíľu von, obula sa, a vyšla do ulíc mesta, ktoré bolo osvetlené nádherným západom slnka. Do záhrady som prišla veľmi rýchlo, našla som strom, pod ktorým som s Joem sedela a s výdychom si sadla. „Nepovedal som, aby si sem utekala.“ Ozvalo sa za mnou a ja som zamrzla. „Ty si tu?“ vypískla som. „Hej, som, nekrič.“ Opäť sa zasmial a mnou prebehol mráz. „Ahoj.“ Objal ma a ja som myslela, že som v sne, vydala som zo seba len nezrozumiteľné zamumlanie slova ahoj a odtiahla sa. „Tak, hovor, čo sa deje?“ spýtala som sa, bála som sa odpovede. Nadýchol sa, vydýchol a pozrel na mňa. „No.. zomrel mi starý otec.“ Šepol a sklopil hlavu. Ihneď som ho objala, stisol ma. „Je mi to ľúto.“ Šepla som. „Mali sme spolu dobrý vzťah, veľmi mi chýba.“ Objímala som ho tak pevne, akoby to malo byť naposledy, nikdy som ho nechcela pustiť.

10

Zabalená v deke som pozorovala oheň praskajúci v krbe. Bolo dvadsiateho tretieho decembra, čo znamenalo, že zajtra budú Vianoce. Čas pokojný, bezstarostný, plný lásky a radosti. Hlúposti. V skutočnosti je každý nervózny, plný starosti a hnevu. Možno nejaký náznak lásky sa dostaví vo chvíli, keď je rodina spolu pri stole a večeria. Je to síce pekné, no ľudia by sa k sebe mali správať stále dobre a láskavo, nie len na Vianoce, berú to skôr ako povinnosť, niečo, čo musia robiť, nie to, čo by chceli robiť. Ako malá som milovala Vianoce, veď predsa, ktoré malé dieťa nie. Rozbaľovanie darčiekov, sladkostí, falošné úsmevy, radosť z darčeka, ktorá sa aj tak po pár dňoch pomíne. Všetko je len dočasné, radosť, smútok, my, ba dokonca aj život. Odpila som si zo šálky s horúcou čokoládou a pozrela na otca, ktorý niesol do obývačky obrovský vianočný stromček. Ako malá som milovala zdobenie stromčeka s rodičmi, keď sme spoločne spievali koledy, smiali sa, boli šťastní. Áno, lenže ako vždy sa niečo pekné muselo skončiť. „Princezná, pôjdeš s nami ozdobovať?“ prihovoril sa mi otec, vo chvíli, keď mama stála medzi jedálňou a obývačkou so hocakými ozdobami na okná a spýtavým pohľadom. Nadýchla som sa a pozrela do šálky, ktorej obsah tvorila už teraz vypitá čokoláda. Nemala som chuť ozdobovať, nemala som chuť na nič, no aj tak som

s úsmevom prikývla. „Pôjdem ešte nájsť ozdoby, dobre?“ otec sa s mamou usmial, napravili stromček, a ja som špinavú šálku položila do umývadla. Rýchlik krokom som sa po schodoch vybrala na horné poschodie, z ktorého viedli schody na pôjd, kde boli ozdoby. Vyšla som drevené schodisko, zasvietila a nadýchla sa. Náš pôjd obsahoval množstvo vecí, od mojich starých hračiek, ktoré boli pod tou vrstvou prachu a v dosť dezolátnom stave viac strašidelné, ako rozkošné, až po moje staré detské oblečenie, množstvo plných škatúľ s mne neznámym obsahom, po starú gitaru môjho deda, ktorej chýbalo pár strún, gramofón mojej mamy s množstvom platní a v neposlednom rade moje staré zošity zo školy a zopár výkresov zo škôlky. Chvíľu som tam pobudla a zobrala pár výkresov do rúk. Na jednom z nich bola nakreslená princezná, ktorá ležala na sto matracoch, medzi ktorými bol uložený hrášok, ktorý aj tak cítila. Nevieť prečo si na ten deň pamätám, možno to bude preto, lebo vtedy prišiel po mňa do škôlky môj otec. Väčšinou po mňa chodila babka, u ktorej som trávila celý svoj voľný čas. Zahnala som spomienky a so škatuľami plnými ozdôb na stromček som sa vrátila za našimi. Mama zapla vianočné koledy, pousmiala som sa, začali sme ozdobovať. Užívala som si to, mala som pocit, že takto má vyzerat' pravá rodina. Zabávali sme sa, otec rozprával vtipy, ktorým nikto nechápe, no aj tak smeje. Mamka tancovala s ozdobami na stromček a ja? Ja som stála pri stromčeku a smiala sa. Snažila som sa byť šťastná, tak, ako to chceli. Videla som, že ich to teší. Po tom všetkom, čo sa stalo, som naozaj vedela, že ich to teší, že sa smejem. Stromček sme už mali ozdobený, zostávalo urobiť poslednú vec- a to položiť vianočnú hviezdu na vrch. Držala som ju v rukách a pozrela na vrch. Postavila som sa na špičky, aby som dočiahla na vrch, no aj tak som bola stále malá, no v tom sa okolo mojich bokov objavili ruky, ktoré ma nadvihli, aby som ju tam mohla položiť. Urobila som tak a pozrela na otca, ktorý sa šťastne usmieval. Opatrne ma položil dole, objala som ho. Pridala sa k nám mama, obom nám vtisol malé pusy do vlasov. „Milujem vás, princezné moje.“ Šepol a stisol nás. Zatvorila som oči a usmiala sa. Bol to tak nádherný moment, nikdy som sa necítila takto milovaná. Avšak, všetky pekné chvíle majú svoje konce, táto nebola žiadna iná a ja so sa zase utápala vo svojich nekončiacich stavoch, ktoré ma prenasledovali deň čo deň. Sedela som v tmavej izbe na posteli, rukami si objímala kolená, snažila som sa nadýchnuť, no nešlo to. Do izby prenikalo svetlo vďaka pouličným lampám. Cítila som sa tak.. prázdne, zase mi napadali veci, ako pred rokom a ja som to už nechcela ďalej znášať, nie dnes, boli Vianoce. Bolo asi pol jednej ráno, keď som sa postavila z postele, utrela si slzy a potichu prešla k stolu, kde som mala položené prášky na spanie a antidepresíva. Zobrala som ich, zapila, ľahla si na posteľ a modlila sa, aby som zaspala.

Ráno ma zobudila zima. Mrazivá zima, ktorá udierala do môjho chrbta ako tisíc nožov, vietor, ktorý bol studený, ako skala a napokon sneh. Niečo tak krásne, no chladné a neúprosné. Otočila som sa a otvorila oči. Snežilo. Snežilo tak husto, že ste nevideli do diaľky. Presne toto boli Vianoce, aké som chcela. Postavila som sa z postele a šla zatvoriť okno, ktoré mi tu asi otvorila mamka. Prešla som okolo zrkadla, radšej som sa na jeho odraz ani nepozrela, zobrala si veci a šla sa prezliecť. Potom som šla do kuchyne, kde bol otec. „Dobré ráno.“ Pozdravila som ho. Odtrhol pohľad od novín a usmial sa. „Dobré ráno, princezná. Mamka ti odkazuje, že nemáš jesť, inak neuvidíš zlaté prasa!“ zasmial sa. Pousmiala som sa, „nie, neboj sa. Prišla som si len urobiť čaj.“ Ako som povedala, tak som aj urobila. Zaliala som vriacou vodou vrecúško zeleného čaju a vybrala sa s ním hore do izby, kde som si sadla na posteľ, čaj položila na nočný stolík, zobrala si notebook a zapla si filmy, bez ktorých si Vianoce ani neviem predstaviť a to všetky časti Sám doma. Sedela som v kresle u starých rodičov a napchávala sa koláčmi, čo napiekla babka. Mala výborné koláče. Zišla sa tu celá rodina, aspoň raz za rok, a to aj tak na Vianoce. Ľudia by si pomysleli, že sme početná rodina, no to nie je pravda. Pravdu povediac, sme celkom malá rodina. Babka, krstný, krstná, ich dve dcéry, mamka, otec, Abby a nakoniec ja. Bola som najmladšia z rodiny, čo niekedy bola fakt nevýhoda, ako výhoda. Veď to predsa poznáte, teda, možno ak ste najmladší, alebo ak máte mladšieho súrodenca. Pousmiala som sa na krstnú, ktorá si sadla vedľa mňa s pohárom kávy. „Tak čo, ako sa máš?“ spýtala sa a ja som sa zhlboka nadýchla a odpovedala na otázku, ktorú som počula tak nesmierne veľa krát a tak nesmierne veľa krát som na ňu už klamala. „Fajn.“ Odpovedala som a odpila si z čaju, ktorý som mala položený na stole. Postavila som sa a odišla do kuchyne za babkou, aby som jej pomohla. Doniesla som na tácke plno jedla. Keďže boli Vianoce a každý poznáme to Vianočné prejedanie, naplo ma. Znovu som si sadla na svoje miesto, keď v tom mi v ruke zavibroval mobil. Pozrela som sa na obrazovku, myslela som si, že to bude nejaká SMS-ka od mojej sesternice, ktorá na Vianoce každému posiela SMS-ky, ale práve naopak. Keď som videla to upozornenie, môj tep sa zastavil, srdce vynechalo pár úderov, načo hneď začalo biť oveľa silnejšie, ako kedykoľvek pred tým, líca naberali odtieň červenej a moje ruky sa triasli. Žalúdok mi plával niekde v krku, cítila som v ňom neskutočnú hrču, ktorú nedokážem spolknúť. V momente som odblokovala mobil, zatiaľ čo mi prichádzali ďalšie a ďalšie správy. Klikla som na upozornenie. Možno som nechcela, možno áno. Bolo tam asi desať správ, od Joeho. Nechápala som, čo potrebuje, bála som sa a tak som si ich rýchlo prečítala.

„sue, si tu?“

„hej, sue, potrebujem s tebou hovoriť“

„je to surne“

„mozes volat?“

„ked hej, tak mi len napis“

„prosim“

„potrebujem s tebou hovoriť“

„ozvi sa co najskor“

„a, skoro som zabudol, stastne a vesele!“

„si tu?“

Zasmiala som sa a odpísala mu jednoduché „áno“, načo mi hneď na to zavolať.

11

„Mami?“ vošla som do kuchyne s otázkou. Pozrela na mňa a pousmiala sa na znak, aby som pokračovala v otázke. Nadýchla som sa a modlila sa, aby mi to dovolila. „N-No vieš,..“ zakoktávala som sa, „t-ten Joe, k-kamárat mi teraz volal a spýtal sa ma, či by som mohla ísť s ním na jednu oslavu, na Silvestra-čiže dnes.“ Koniec otázky som zomlela ako mlynček na mäso, nečudovala by som sa, ak by mi nerozumela. No, rozumela a tak len na chvíľu skrčila obočie, pozrela na stanu a napokon povedala: „Fajn, môžeš ísť, ale nie že sa vrátiš domov opitá tak, že nebudeš vedieť, kto si!“ zasmiala sa. Zasmiala som sa s ňou, a pozrela na hodiny, ktoré viseli na stene. Pol dvanástej a ja dnes idem na párty s Joem. Objala som mamu a rýchlo utekala do kúpeľne, kde som sa osprchovala, umyla vlasy a v ručníku okolo môjho tela vošla do izby. Rýchlo som prešla ku skrini. Otvorila som ju a predstavovala som si svoj večerný outfit z oblečenia, ktoré v skrini bolo. Nuž, ako každé dievča som asi polovicu skrine vyhádzala až nakoniec som našla ten správny outfit, ktorý sa skladal z čiernych jeanov a z čierneho voľného trička, na ktoré som si ešte dala veľkú riflovú bundu s rôznymi potlačami. Vlasy som si vyfénovala a vyžehlila, jemne sa namaľovala a pozrela na mobil. Bolo pol šiestej a ja som o šiestej mala ísť s Joem na tú párty. Postavila som sa od stola, zbalila si potrebné veci a šla do obývačky, kde bol môj otec s mamou. Pozerali nejaký seriál, ktorý nedával tú najmenšiu pointu, ale aj tak sa každému páčil.

„Ummm, mami? Tati?“ nesmelo som sa opýtať, načo sa obaja naraz otočili ku mne. „Chcela som sa s vami rozlúčiť.“ Pousmiala som sa a sklopila hlavu. „To už ideš?“ spýtal sa ma otec, prišiel ku mne a objal ma. „Uži si to, princezná.“ Vtisol mi maličkú pusku do vlasov a ja som pozrela na neho. Bolo vidieť, že to myslí naozaj úprimne. Po ňom nasledovala mama, ktorá ma taktiež objala a dala mi pusku na líce, do ruky mi ešte vtisla bankovku. „Nie na cigarety, rozumieš?“ pozrela na mňa vážne a ja som len tupo prikývla. Nemala som v pláne fajčiť.

„Tak šťastný nový rok, vidíme sa, zavolám vám!“ usmiala som sa na nich, keď som s Joem odchádzala. Sadla som si do auta, kde už sedeli jeho kamaráti. „Ahojte.“ Pousmiala som sa na nich a oni sa len usmiali, naštartovali a už nás nebolo. Nevieť, kde presne sme šli, no bola som si istá jednej veci. A to tej, že si dnešok užijem naplno, pretože to je po prvý krát, čo som niekde s kamarátmi a nie s rodičmi. Tým „užiť si to“ nemyslím opiť sa do nemoty, vyfajčiť krabičku a vyspať sa s náhodným chlapcom. Myslím tým, byť konečne v spoločnosti ľudí, ktorí sú v rovnakej vekovej skupine, ako som ja, ktorí keď si vypijete, nebudú na vás pozeráť ako na vraha a pri ktorých sa nemusíte báť nadávať. Nevieť, či to bolo správne, ale chcela som to a tak som to urobila. Prišli sme pred dom, ktorý bol asi tak dvakrát väčší, ako ten náš. Vystúpila som z auta a pozrela na Joeho, ktorý sa len milo usmial, ruku si obmotal okolo môjho pása a viedol ma do osvetleného domu, z ktorého sa ozývala hlasne hrajúca hudba. Vošli sme do predsiene, zobuli sa a šli si sadnúť do obývačky, kde bola asi polovica deciek zo školy. Videla som tam dokonca aj Tami, ktorá mi len do ruky podala pohárik s vodkou s veľkým úsmevom na tvári a so slovami: „Na uvítanie!“ Tak som ho do seba teda koplá. Od tej chvíle to tak už išlo, z dvoch pohárikov sa stal dvojnásobok a ja som aj tak nebola opitá. Zabávali sme sa, pili viac, než rozprávali a taktiež veľa fajčili. Joe vyzeral, že má dosť no nejako mu to nevadilo, boli sme stále spolu. Sedeli sme v kruhu a hrali fľašu. Vymýšľali sme bizarné úlohy, smiali sme sa a v neposlednom rade, zabávali. Cítila som sa šťastná, tak, ako ešte nikdy pred tým, neviem, či to bolo tým množstvom alkoholu alebo cigariet, proste som v ten moment bola rada, že žijem. Áno, nezvyčajná veta pre dievča, ktoré trpí depresiami a pokúsilo sa zabiť. Sedela som oproti Tami, ktorá sa na mňa stále usmievala. V škole sme sa bavili. Nie tak reálne, skôr nereálne. Písali sme si, no nikdy sme sa nejako veľmi nerozprávali z očí do očí. Ona mala svoje kamarátky a ja zasa tie svoje. Bola to fakt fajn kamarátka. Napil som sa z skoro prázdnej fľašky bieleho vína a potiahla si z cigarety, ktorú mi dal Joe. Vraj to bola jeho posledná šťastná cigareta, ktorú sa rozhodol mi darovať na Vianoce. Princíp „šťastnej“ cigarety je v tom, že sa pri kúpe nového balíčka vždy prvá vytiahne otočí sa koncom hore, fajčíte ju ako poslednú a pri jej fajčení by ste si mali želať jednu vec, ktorá by

sa vám mala splniť. Dúfala som, aby sa táto splnila. Vydýchla som, fľaša ukázala hrdlom ku mne, dnom na Alexa. Alex bol vysoký, blond'avý, modrooký chalan, ktorý bol až priveľmi milý pre tento zlý svet. Zasmial sa a pozrel na mňa. „Pravda, alebo odvaha?“ uškrnul sa a potiahol si z cigarety. Chvíľu som premýšľala, vlastne som nemala ani nad čím, keďže všetky úlohy boli viac menej zákerné, tak som len v rýchlosti povedala, „Odvaha.“ Všetci z kruhu spozorneli a svoj pohľad presunuli k Alexovi. „Fajn, daj pusku chlapcovi, ktorý sa ti páči.“ Sakra. Vytreštila som oči a pozrela na neho, srdce mi zrazu začalo biť o čosi rýchlejšie a ja som vedela, že sa tomu nevyhnem. Žalúdok mi plával a mňa zvierala úzkosť. Čo ak to naozaj urobím? Čo ak sa mu to nebude páčiť? Čo ak sa naštvie? Otázky sa mi hmýrili hlavou jedna radosť a ja som znova nevedela, ako na ne odpovedať. Čas sa pomaly krátil a ja som nemala na výber. Rýchlo som dofajčila cigaretu, ktorú som napokon dala do popolníka, upravila si vlasy a pozrela na Joeho, ktorý sedel vedľa mňa. Začala som sa k nemu približovať, keď v tom mi niekto do ruky podal fľašku vína, napila som sa, fľašku podala ďalej a znova sa začala približovať k Joemu. Už-už sme sa pobožkali, boli sme pri sebe tvármi tak blízko, že som videla jeho nádherne oči, presne som vedela, čo mi chcú povedať, presne som videla, čo zažíva a presne som vedela, čo cíti. Nebál sa, bol nervózny. Jeho dych som cítila na mojej tvári a ja som sa pripravovala na ten najviac kľúčový moment v mojom živote, moja prvá pusa s človekom, ktorého ľúbim a on o tom ani nemá poňatia. Obaja sme zatvorili oči, nosmi sme sa dotkli, dýchal mi do pier, keď zrazu niekto vykrikol: „DECKÁ! 2 MINÚTY DO POLNOCI!“ odtiahli sme sa o seba a ja som sa sklamané postavila, obliekla sa a vyšla pred dom aj s ostatými deckami. Čakali sme pred domov na začiatok nového roka. Chalani rýchlo začali pripravovať niečo s ohňostrojom, na čo sme všetci začali odpočítavať.

„10!“ pozrela som na hviezdy a priala som si, aby sa to, čo sa malo stať vo vnútri naplnilo.

„9!“ niekto sa vedľa mňa postavil, bola to Tami, pousmiala som sa na ňu, ona na mňa tiež a ja som sa zhlboka nadýchla chladného decembrového vzduchu.

„8!“ v ruke som zrazu zvierala fľašu rumu, napila sa a podala ju Evke.

„7!“ pozorovala som chlapcov, snažiacich sa zapáliť ohňostroj, bolo to fakt komické, zasmiala som sa.

„6!“niekto mi oči zakryl svojimi rukami, ktoré som podľa hmatu ihneď spoznala.

„5!“Bol to usmievajúci sa Joe.

„4!“ postavil sa vedľa mňa a chytil ma za ruku.

„3!“ pozrela som na naše ruky a usmiala sa.

„2!“ čas sa krátil a ja som bola čoraz viac a viac nervóznejšia.

„1!“ vykrikli sme s Joem spoločne, na čo si ma otočil k sebe.

„0! Šťastný nový rok!“ usmial sa a jemne mi šepol do pier, „tak už teraz môžem.“ A tak spojil naše pery. Nie len vo mne, ale aj na oblohe vybuchovalo čoraz viac a viac ohňostrojov a ja som stále mala pery na tých jeho. Chutili kúsok po víne, rume a vodky, no mne to nevadilo. Začala som spolupracovať, načo sa pousmial a pritiahol si ma k sebe ešte bližšie, bola som si istá, že by cez nás ani neprešiel papier. A tak sme sa bozkávali v žiari ohňostrojov vybuchujúcich nad našimi hlavami a ja som si stále hovorila vetu „Ako na nový rok, tak po celý rok“.

12

Každý z vás pozná tie rána po prepitej noci. Bolest' hlavy, nevoľnosť a máte pocit, akoby ste v ústach mali Saharu. Áno, aj ja som to zažila. Zobudila som sa v Joeho náručí, v nejakej izbe, v ktorej bolo plno plagátov po stene a okolo postele bolo ešte asi desať spiacich ľudí. Na posteli sme s Joem neboli sami, spalo tam asi ešte päť ľudí. Evka a Tami, Alex, Elena. Chytila som sa za čelo a matne sa začala rozpamätávať zo včeraškej noci/dnešného rána. Všetko, na čo som si dokázala spomenúť bolo asi len to, že sme po polnoci šli zase do domu a pili ešte viac, fajčili a samozrejme, bozkávali. Na perách mi samej pre seba pohrával letný úsmev, i keď som na to nevyzerala, bola som šťastná. Možno len na tú chvíľu, možno som len bola a teraz som zase tam, kde pred tým. Pozrela som na spiaceho Joeho vedľa mňa. Hnedé, gaštanové vlasy mu padali do očí a aj cez to všetko, čo sa včera stalo, cez to všetko, čo sme urobili bol krásny. Opatrne som vstala z postele a šla na balkón, musela som nadýchnuť čerstvého vzduchu. Avšak, opäť snežilo a ja som nechcela byť chorá, tak som schmatla prvú vec, čo som uvidela. Navliekla som si na seba Joeho mikinu. Mala som chuť na cigaretu a keďže som nemala svoje cigarety, požičala som si jednu od Joeho, ktorý ich mal vo vrecku. Pomaly a po tichu som zišla do kuchyne, kde som otvorila dvere na terasu. Zhlboka som sa nadýchla. Pozrela na šedú oblohu, z ktorej sa sypalo množstvo malých snehových vločiek. Cigaretu som si vložila medzi pery a jej koniec zapálila. Ako som tak fajčila a premýšľala, ozvalo sa za mnou: Pristanú ti moje veci. Stuhla som. Pomaly som sa otočila a uzrela Joeho, ako istým krokom a s miernym úškrnom na tvári prichádza ku mne. Stála som ako prikovaná,

cigaretu som mala medzi perami a nevedela, čo robiť. Prišiel ku mne, opatrne mi cigaretu z úst vybral a potiahol si. Pozorovala som ho, každý jeho pohyb, každý jeho nádych a výdych, až mi to prišlo všetko nereálne. „Môžeš si tu mikinu nechať, ak chceš, pristane ti.“ Pozrel na mňa, pohladil ma po tvári a vtisol mi detskú pusku. Zapýrila som sa. „Si rozkošná, vieš o tom?“ šepol a pritiahol si ma k sebe bližšie. Neodpovedala som. Jediné, čo zo mňa vyšlo, bolo len chabé: „Pod’ do vnútra, ochorieš.“, načo sa len jemne zasmial, a objal ma okolo ramien. „Nevadí mi to.“ potiahol si a cigaretu potom predal mne. Zobrala som ju medzi ukazovák a prostredník. Nezostávalo veľa, aby z nej ostal len ohorok. Ostával len posledný ťah, ktorý som dala Joemu, ktorý si potiahol, pritiahol si ma k sebe a vdýchol mi dym do úst. Vydýchla som zároveň s ním a usmiala sa. „Je toto vôbec reálne?“ šepala som a pozerala mu do očí. „Neviem, no dúfam, že áno.“ odpovedal a v tom za nami prišiel Jonas, Joeho kamarát a taktiež chlapec, ktorý konal túto párty. Odtiahli sme sa od seba a šli do vnútra domu. „Mali by sme ich zbudiť.“ Povedal Jonas, zatiaľ čo si zapálil cigaretu. „Ja viem ako.“ Reagoval Joe, „pod’ po tichu za mnou a nájdí čo najviac hrncov a varešiek, okay?“ prikývla som, zobrali sme hrnce, varešky. Nechápala som Joeho, na čo to potrebuje. Šla som poslušne za ním. Opatrne sme otvorili dvere od prvej izby, kde spali ľudia. „Na tri, dobre?“ pozrel na mňa a pripravil si hrniec a varešku. „Raz.“ pripravila som si ho aj ja. „Dva.“ Prešiel do stredu miestnosti. „TRI!“ zakričal a obaja sme v ten moment začali čo najviac kričať a dúchať varechami do hrncov. Mňa a Joeho potom začali naháňať po celom dome, čo bolo celkom dosť komické. Skryli sme sa do miestnosti, ktorá slúžila ako šatník a dostali záchvat smiechu. „Videl si tie tváre?“ smiala som sa, no môj smiech skončil vo chvíli, kedy si ma pritiahol k sebe a chcel ma pobožkať. Tma sa zrazu zmenila na svetlo a vo dverách stál Jonas. „Tak fajn, hrdličky, už dosť romantiky, párty sa skončila.“ Pretočili sme s Joem oči a vyšli.

Bolo asi pol tretej poobede, keď som sa konečne dostala domov. „Tak ahojte.“ Usmiala som sa na decká v aute, dala malú pusku Jeomu na líce a odišla. Stále som mala na sebe jeho mikinu. Šla som pomaly, nechcela som odísť. Potichu som otvorila dvere a vošla do domu. Vyzula som sa a chcela prejsť v pokoji do svojej izby, ale hlas otca ma vyrušil. „Princezná, vitaj!“ Nadýchla som sa, vydýchla a usmiala sa, i keď mi nebolo najlepšie. „Ahoj, tati.“ Prišiel ku mne a objal ma. Čudovala som sa, že si nič nevšimol, pretože som smrdela ako cigarety a alkohol. „Pôjdem sa osprchovať.“ Šepala som napokon a už ma nebolo. Rýchlo som sa zatvorila do kúpeľne, zhodila zo seba všetky veci a vstúpila do sprchy. Chvíľu som len tak stála pod teplo tečúcou vodou a užívala si ten pocit. Po asi hodine som vyšla, osušila sa a zabalená v osuške šla do izby, kde som si vybrala čisté oblečenie. Prezliekla som sa, zobrala

notebook zo stola a rýchlo sa zahrabala do postele. Nemala som chuť nič jesť, lenže keď vari otec je to zázrak a tak som neodolala a prišla do kuchyne, kde pri linke stála mamka, objala som ju. „Ahoj, mami.“ Usmiala sa na mňa a taktiež ma objala. „Tak čo, ako bolo?“ spýtala sa ma, keď sme sedeli pri stole a jedli špagety. Mami, úplne super, fakt, kúsok som sa opila a fajčila ako fabrika, ale inak fajn, bozkávala som sa s chlapcov, ktorého ľúbim. „Fajn, mami.“ Šepla som a pousmiala sa.

„Nenašla si si nejakého fešáka o ktorom nič nevieme?“ spýtal sa ma otec a ja som len pretočila očami s predstavou, že by som raz bola s Joem. „Nie, tati, neboj sa. Fešáka zatiaľ nemám.“ Odpovedala som s najväčším sebazaprením a dala si do úst sústo špagiet. Dojedla som, uvarila si čaj a vybrala sa znova do postele. Zapla som si American Horror Story s plánom, že dnes až do večera z postele určite nevyleziem. Displej na mojom mobile sa rozsvietil a ja som sa s nechuťou natiahla preň. Svietila tam správa od Joeho.

„som rad, že si včera bola so mnou, dúfam, že sa ti pacilo. kedy sa zase uvidíme?“

„hej, to bola, pacilo sa mi, neboj sa. neviem, kedy chceš? je mi to viac menej jedno.“ Odpísala som mu a mobil položila naspäť tam, kde bol a zapozerala sa do deja seriálu. Bola som zmätená. Možno to bolo Joem, možno tým množstvom alkoholu, cigariet, možno tým množstvom bozkov, ktoré možno ani neboli myslené vážne. Možno. Neznášam to slovo. Nechá vás na pochybách, tak, ako som teraz bola sa z Joeho. Ako to vlastne je medzi nami? Nechápala som to a tak veľmi som chcela. Snažila som sa nájsť súvislosti medzi tým, čo ani súvislosti vlastne nemalo. Nevedela som, či sme s Joem spolu, či sme stále kamaráti, či sa náš vzťah posunul a či nie. S pochybami som ďalej pozerala seriál, ktorý som poznala naspamäť, no aj tak som sa na to mohla pozerat' stovky hodín. Prehrávala som si scény z dnešného rána, zo včerajšej noci. Nepodobalo sa to mne. Nebola som taká, nikdy. Nuž, každý sa raz zmení a možno toto je moja cesta k nepoznanej zmene.

13

Tma. Nič iné, len tma. Nekonečná tma. Nechcela som otvoriť oči. Prečo sama neviem, bála som sa, čo na mňa čaká, keď ich otvorím. Bojím sa, že a všetko, čo sa teraz udialo nestalo. Bojím sa, že to bol len výplod mojej bujnej fantázie, že žiaden Joe neexistuje. A čo ak možno neexistujem ani ja? Čo ak toto všetko je len jeden sen, ktorý sa raz skončí a nikto nevie kedy? A ak sa skončí, tak čo po sebe zanecháme, ak neexistujeme. Niekedy sa cítim tak, akoby som neexistovala. Akoby som vôbec tu nebola, akoby som bola medzi ľuďmi, no mám pocit, že

som sama. Aké je to byť sám a aké je to byť s niekým? Je v tom nejaký rozdiel? Možno navonok je, no vo vnútri sa cítíme sami. Je to zlé, ak sme si na samotu zvykli? Je zlé mať strach z niečoho? Hovorí sa, že sa máme svojmu strachu postaviť, no čo ak sa bojíme samých seba? Je ťažké postaviť sa sebe samému. Je to akoby proti vám šiel celý svet, no najhorší pocit na tom všetkom je, že vodcom toho sveta, ktorý je odhodlaný vás zničiť ste vy sami. Postavila som sa svojmu strachu, i keď s tým najväčším strachom, ktorý sa ukrýval vo mne. Otvorila som svoje orieškovo hnedé oči a zadívala sa na strop, plný hviezd. Nie je to sen- prebehlo mi hlavou. Vydýchla som a pomaly sa postavila. Šla som do kúpeľne, kde som si umyla tvár a zadívala sa do seba do zrkadla. Nie je to sen- opakovala som si stále dookola, ako nejakú básničku. V to ráno mi prišlo všetko nereálne. Neviem, prečo. Mala som pocit, že sa všetko koncom dňa vytratí. Utrela som si tvár a šla naspäť do izby, kde som si zo skrine vybrala oblečenie, ktoré si dnes oblečiem do práce. Prezliekla som sa a šla do kuchyne, odkiaľ som si zobrala jablko, ktoré som následne zjedla. Pobožkala oboch rodičov a vybrala sa skrz celé mesto do svojej práce. Otvorila som dvere a uvidela Veronicu. Pousmiala som sa na ňu. „Ahoj!“ privítala ma s úsmevom. „Šťastný nový rok!“ dodala a objala ma.

„A-Ahoj, aj tebe.“ Ostala som mierne zaskočená. Slabo sa pousmiala a šla za kasu, pri ktorej čakalo pár ľudí. Celý deň, čo som v práci premýšľam nad ľuďmi, čo tu vídam. Aký majú život, nad čím práve premýšľajú,